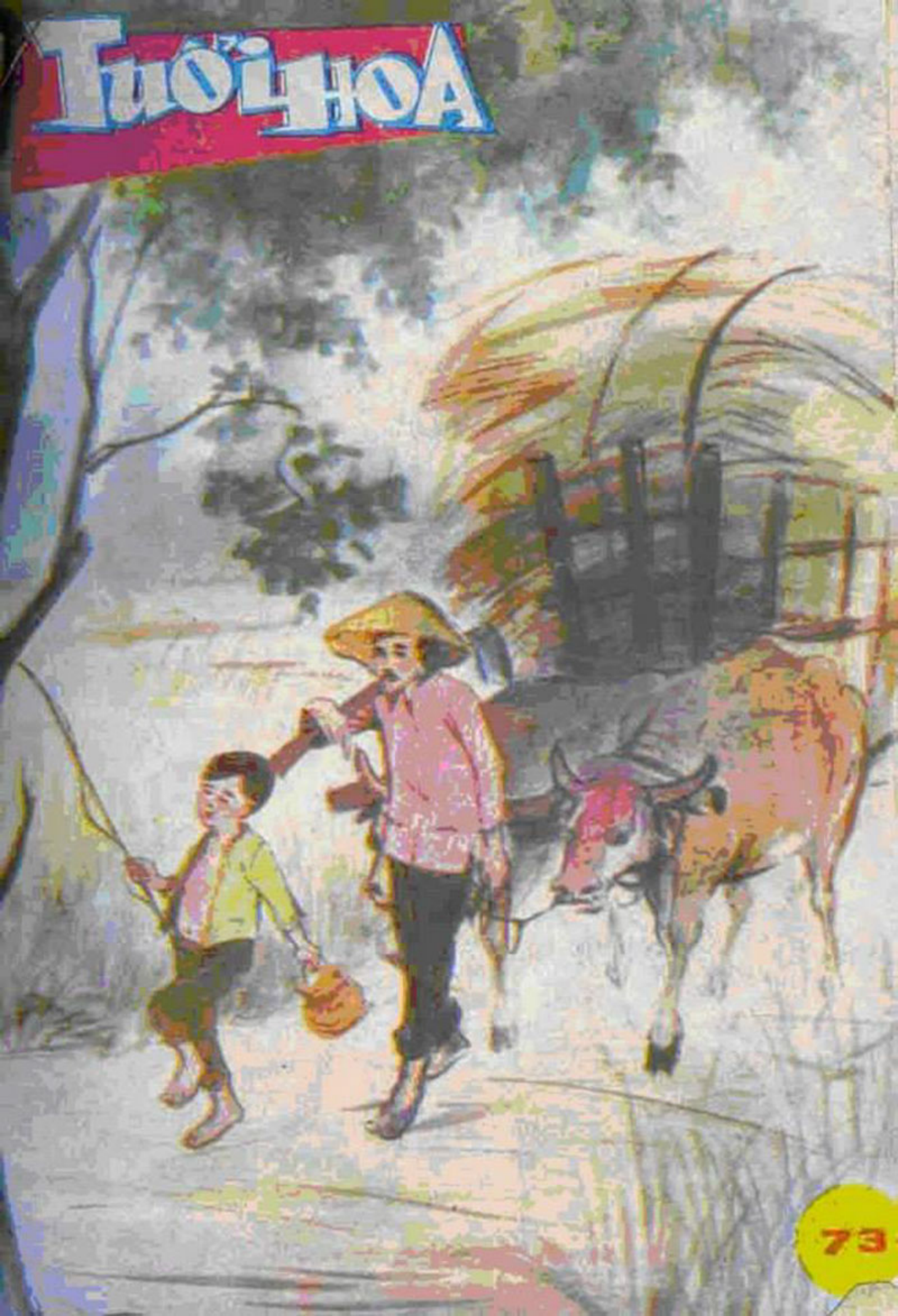

Tuổi HOA

Số 73

**NGÀY 15 THÁNG 7
1987**

CHỦ NHIỆM

CHÂN-TÍN

THƯ-KÝ TÒA-SOẠN

TRƯỜNG-SƠN

QUẢN-LÝ

TRẦN-VĂN-VŨ

Tạp-chí Thiếu-Nhi TUỔI-HOA xuất-bản ngày 1 và 15 mỗi Tháng. Tòa-soạn : 38, Kỳ-Đông, Saigon. Dây nói : 20.316. Giá mỗi số 7đ. Miền Trung và Cao Nguyên Trung phần 8đ. Công sở giá gấp đôi. Báo dài hạn : Một năm 24 số 150đ ; Miền Trung và Cao Nguyên trung Phần 185 \$. Giá ủng hộ 200 \$ trở lên. Thư từ, bài vở gửi Nguyễn-Trường-Sơn. Bưu phiếu, Chi phiếu đề tên Trần-văn-Vũ

Độc trong số này :

Vùng đất « thời gian »	TỈ-TỈ	3
Tiếng hát trẻ thơ	TRANG-VÂN	14
Đầu xanh thơ dại	BÉ MIMI	18
Đầu xanh mang tội (tranh)	VI-VI	22
Độc Tuổi Hoa	NGẠC-THI	28
Viết cho tuổi trắng tròn	Q.D.	30
Tuổi Hoa lai rai	HOÀNG-DẪNG-CẤP	33
Anh em	TRẦN-BÌNH-LÀNH	38
Vườn thơ Tuổi Hoa	QUYÊN-DI	41
Vua ẩm thực	CHÂU-HÀ	42
Mảnh vườn của Bé	TRINH CHÍ	47

VÙNG ĐẤT « THỜI GIAN »

Ti Ti

TÔI không biết sự tình cớ nào dụ tôi đến đây, trước tòa lâu đài rộng bát ngát, trắng mầu cẩm thạch, óng như có mầu trắng. Không khí ẩm đậm, buồn bã như bao phủ lấy ngôi nhà rộng thênh thang đó khiến tôi đứng ngoài cũng thấy tâm hồn xao động. Căn nhà yên tĩnh, không một bóng người. Khu sân chung quanh trải sỏi xanh mầu trứng sáo. Sân rộng mênh mông là thế mà không có một bóng cây, ngoại trừ phía sau, xa tít là khu rừng xanh mướt. Tôi đoán là rừng thông hay dương liễu vì vẻ mềm mại của nó.

Tôi tò mò bước gần. Tiếng sỏi lạo xạo dưới chân, nghe như tiếng rên rĩ. Có lẽ chúng đau đớn vì đôi gót sắt nghiền lên dưới sức nặng của tôi. Tôi dừng lại, cởi giày, tình nghịch đá vào khoảng không cho giày văng xa. Đôi giày đen bắn đi, rơi xuống. Và ô hay, chúng biến thành hai hạt sỏi xanh. Tôi ngạc nhiên, tháo nón và đặt xuống đất, chiếc nón cũng biến thành sỏi. Tôi lượm viên sỏi ngắm nghía, không có gì khác biệt hơn những viên sỏi thường. Nếu mình cũng biến thành sỏi nhỉ ? Tôi rung mình, sợ hãi, nhắm mắt đợi. Nhưng không có gì xảy ra. Tôi yên tâm hơn. Chợt, giữa sự yên tĩnh không cùng như có sức nặng đè lên ngực, tiếng nhạc dương cầm từ trong ngôi nhà bỗng nhiên văng ra. Ban đầu như những giọt nước nhỏ xuống mặt bể xao động, thánh thót, rồi nhanh hơn, đầy tiết điệu nhịp nhàng. Âm thanh quyện vào đôi chân tôi, thúc dục : Bước đi, bước ! Chân tôi bị đẩy tới. Chân phải, chân trái, rồi chân phải chân trái. Cứ thế tôi lướt theo tiếng nhạc mơ hồ. Tiếng nhạc chậm dần, thả tôi ra, và bay vút. Tôi nghe như nó đang đồ lên một hồi chuông, tiếng trong vắt, reo vui.

Bây giờ tôi đã ở trước cửa. Tiếng nhạc lắng đọng bên trong, trở nên trầm ấm, nhẹ như hơi thở. Cánh cửa mầu trắng nhỏ xíu, không cân

với ngôi nhà dài ngút ngàn. Tôi cúi xuống đọc hàng chữ trên cửa ! « Quá khứ » Nét chữ mềm mại, xinh xắn, màu tím. Tiếng nhạc bây giờ như dải lụa mềm, bao quanh tôi, than thở. Tôi buồn lây, ngồi xuống bậc cửa, nhìn ra ngoài sân sỏi. Màu xanh mát dịu. Tôi thấy chơi vơi, không biết trên kia có còn bầu trời không. Màu xanh ở đây khác hẳn màu xanh của trời, màu xanh ảo huyền của muôn ngàn viên sỏi nằm không yên, tỏa ra thực dịu mắt.

Tôi kéo trí nhớ mà hình như không sao nhớ được gì. Tôi đang ở đâu đây ? Tôi có còn là tôi không ? Tôi đã chết chưa nhỉ. ? Quả thực tôi đang bơi trong sự mù đục. Tôi không biết gì, không nhớ gì. Tôi ôm đầu một lúc, rồi bắt lực. Tôi chợt nhớ đến cánh cửa, khung cửa nhỏ xiu với hàng chữ tím. Tôi quay lại, cúi mình vặn nắm cửa. Nắm cửa là một cánh hoa hồng nhỏ mong manh. Tôi nhẹ nhàng nâng hoa lên. Cánh cửa không nhúc nhích. Tôi muốn bật khóc. Chắc có khóa, phải có một cái chìa khóa nào đó. Tôi lại quì xuống mặt đá, tìm tòi. Đây rồi, ồ khóa bé tí bằng vàng, chiếc chìa khóa cũng nhỏ xiu như đồ chơi, nhưng lại bằng pha lê trong suốt. Tôi cẩn thận đặt nhẹ chìa vào ổ. Tiếng chuông vang lên phía trong, êm tai. Cánh cửa bật mở. Hoa hồng, chiếc nắm cửa bỗng tàn đi. Mấy cánh hoa rơi xuống như những giọt nước mắt.

Tôi bước vào trong. Ánh sáng ở đây mờ hơn, mấy ngọn nến đặt tí trên cao tỏa ánh sáng màu đỏ vàng, lung linh. Tôi vẫn nghe tiếng nhạc trầm, nhưng không đoán được phát ra từ nơi nào. Căn phòng này hẹp, trống, không có lấy một món đồ đạc trang hoàng nào. Tôi tiến đến cửa lớn, mở ra. Bên trong là một hành lang dài, dài kinh khủng khiến tôi đâm hoảng. Hành lang này giống như hành lang nhà thờ tôi thường thấy trong các bức ảnh, với những vòm cao, đường nét cân đối. Tiếng nhạc nghe rõ hơn. Tôi nin thở, bước vào hành lang, Ở đây, ánh sáng xuyên từ vòm nhà cao vút xuống. Mái nhà bằng thủy tinh đủ màu trong suốt, ánh sáng bị lọc qua thủy tinh ấy, chảy dài trên nền cẩm thạch, đủ màu sắc huy hoàng. Tôi như hoa mắt vì sắc màu huyền ảo đó. Phải đứng một lúc lâu tôi mới dám đi về phía bên phải. Bên trái tôi cũng là hành lang chạy dài, nhưng tôi quyết định đi về bên phải vì dường như tiếng nhạc phát ra từ đó. Vách tường phía bên trái màu trắng, phẳng lì, bên phải có rất nhiều cửa. Ở mỗi cửa tôi đọc được một cái tên đóng khung bằng một hình chữ nhật. Có khung màu đỏ, có khung màu đen. Tên viết bằng chữ in, rất cân đối, đẹp. Mấy tên này lạ quá, tôi không hề nghe bao giờ. Tôi nhìn trước mặt, xa vút, không biết hành lang này có chỗ tận cùng không nữa. Có lẽ phải tìm một căn phòng, biết đâu chúng lại không mở ra một nơi nào khác hơn cái tiền đường trống rỗng và hành lang rục rĩ nhưng cũng hoang vu này.

Tôi đọc từng tên một cách tò mò, nhưng không nhớ được gì. Chúng xa lạ quá. Tôi gặp một cái tên quen : Đặng Trần Nguyễn. Tôi cầm nắm cửa mở ra nhưng không được, cửa khóa kín. Tôi lại đi nữa. Và ngạc nhiên làm sao, tôi thấy tên tôi, cũng viết theo lối chữ in, đóng khung bằng hình chữ nhật đỏ. Tôi đứng lặng một lát. Có phải tên tôi đây không, hay tôi là ai khác : « Ánh Kha » ? Tôi lập đi lập lại trong đầu cái tên của mình, nghi ngờ Ánh Kha, Ánh Kha. Tôi mở cửa, tin rằng cánh cửa cũng khóa kín như trước, nhưng không ngờ, cửa mở rộng ngay. Âm thanh dương cầm từ đó ào ạt như sóng cuốn tôi bước vào.

Tôi lao đao suýt ngã. Khi đứng vững, tôi ngẩng lên nhìn. Ngạc nhiên làm sao, một cô bé đang ngồi trước dương cầm, nhìn tôi cười, tay vẫn thoăn thoắt lướt trên phím ngà. Cô bé mặc áo đầm trắng, cột nơ đằng sau. Hai chiếc dây nơ thực dài, phủ xuống tận đất. Vạt dưới áo cũng thực dài, viền bằng ten. Mái tóc cô bé mềm mại, màu đen nhưng muốn ngả sang vàng, cô thắt lại bằng sợi ruban satin cũng trắng. Cô bé toát ra sự thơ ngây kỳ diệu làm tôi yêu ngay.

Trên nóc dương cầm, một con gấu bằng bông đang lắng nghe cô bé đàn. Con gấu có cặp mắt tròn, nghịch ngợm, lông màu nâu vàng, cổ thắt nơ trắng và trên tay trái đeo tấm « plaque » có dây xích cũng bằng vàng.

Thấy tôi vào, chú gấu bằng bông quay sang nhìn tôi, rồi nhìn cô bé. Còn cô bé thì ngưng đàn, đứng lên. Chỉ trong một giây, không có âm thanh, ánh sáng như bị ngưng đọng và không khí cũng như đặc lại. Cô bé ôm con gấu, đặt xuống ghế và bảo nó : « Đàn đi nào Ni-na » Chú gấu bằng bông, lại như cô bé hồi nãy, đặt tay lên phím ngà. Âm thanh lại rung lên, dịu dàng. Tôi ngạc nhiên. Cô bé mỉm cười bằng lòng, còn chú gấu thì hãnh diện, lắc lắc cái đầu, chớp cặp mắt tinh nghịch, đáng yêu lạ.

Bỏ mặc chú gấu với những âm thanh nối đuôi nhau đùa giỡn khắp phòng, cô bé nhún nhảy bước về phía tôi. Tôi nhìn cô bé cười lần quen. Trong đầu sắp đặt những câu hỏi đề đờ ngượng ngịu. Không ngờ cô bé áo trắng lại nói trước. Giọng nói thanh và êm như có pha thêm chút ít nũng nịu : « Em biết chị là Ánh-Kha, em cũng biết thế nào chị cũng tới đây mà ».

Cô bé nắm tay tôi. Bàn tay mũm mĩm, mát mịn :

— Em là Quá khứ, các chị em đặt tên em là « Thơ ngây »

Cô bé đưa tay chỉ quanh phòng :

— Căn phòng này dành riêng cho chị đấy. Chị vừa lòng chứ ?

Tôi nhìn quanh. Tường, trần đều bằng cầm thạch trắng. Trước mặt là cửa sổ bằng thủy tinh có phủ một tấm màn nhung đỏ, thắt thành hai vạt bằng ruban trắng. Qua cửa sổ, tôi trông thấy một sân cỏ xanh mướt, ướt nắng, ngoài ra không còn gì hơn là những khung cửa sổ các phòng khác. Những cửa sổ giống nhau như đúc, cùng một cỡ và cùng có màn đỏ che kín.

Trong phòng, ngoài chiếc dương cầm đen bóng còn có một bộ bàn ghế nhỏ bằng gỗ có vân rất xinh. Nhưng bộ bàn ghế thật thô, trông như mấy cái hộp gỗ, góc cạnh sắc nét. Tôi mỗi một muốn nằm xuống ngủ một giấc thì cô bé dường như hiểu ý, kéo tôi lại gần bộ bàn ghế, ấn tôi ngồi xuống chiếc ghế gỗ nhỏ. Lạ quá, tôi như thấy mình ngồi trên nệm êm. Tâm hồn tôi đang uể oải chợt thư thái hẳn. Tôi sung sướng nhìn cô bé, cười cảm ơn.

Ngồi một lúc, những băn khoăn lại bắt đầu đến, khuấy động tâm trí tôi. Tôi đang ở đâu đây ? Trong lâu đài " Quá khứ ". Nhưng lâu đài này ở đâu mới được chứ ? Ai dẫn tôi đến đây ? Tại sao tôi lạc đến chốn này ? Thật kỳ lạ. Tôi nhắm mắt, suy nghĩ. Bây giờ tôi nhớ ra rồi. Chiều nay tôi đã bỏ nhà, đi lang thang, qua rất nhiều đường phố. Tôi đã ngồi trên bờ sông Hương, buồn ngắm dòng nước phẳng trôi đi, trôi đi. Sông Hương hiền hòa, chia làm hai dòng, một dòng đục, sóng gợn lấm tấm, phần kia phẳng như gương, trong vắt. Tôi đã ngồi nhìn qua bên kia Phú - Vân - Lâu với tất cả sự thèm muốn. Cái nóng mùa hạ và sự bứt bùng của cuộc sống thành phố đã đầy thiên hạ ra đó hóng mát. Họ lái xe, chở vợ con, tôi tớ, đôi khi đem cả mấy con chó béc giê theo nữa ra Phú-Vân-Lâu, đón gió từ mặt sông thổi lên. Cơn gió chiều mát, nhẹ mơn mấy tàn lá nhỏ, đuổi mấy hạt đỏ đỏ như hạt cườm xuống trang diềm cho mặt đất vàng. Tôi đã thầm nghĩ, sao họ sung sướng và hạnh phúc thế. Những lời nói gay gắt, cay độc trong trận cãi nhau hồi chiều giữa Ba Mẹ tôi làm tôi đau đớn. Chúng quay cuồng trong đầu, tàn ác nhắc đi nhắc lại, như đùa với nỗi khổ sở của tôi. Tôi nhớ tôi đã khóc, đã bỏ chạy khỏi nhà. Trên bờ cỏ xanh ven sông, tôi cũng gục đầu khóc. Tôi nhớ tôi đã ngồi ở đấy rất lâu cho, đến lúc màu sông xanh đen như hắc ín. Mặt sông phẳng nên trông càng đen hơn. Tôi đã ngồi một mình, khuất sau bụi cây rậm, gọi nhớ tất cả về mình và chỉ thấy cô đơn, không bạn bè, không tình thương, ngay cả tình thương gia đình. Tôi thương tôi, cái tôi nhỏ bé, đơn độc, xa lạ và lẻ loi như các vì sao trên cao, cùng chung một bầu trời mà khi nào cũng long lanh nước mắt, Tôi đã trách mẹ tôi, người độc nhất gần gũi mà không khi nào hiểu được con cái. Tôi trách ba tôi, người đã sống mà lúc nào cũng xa lạ với gia đình. Tôi trách tôi đã không đủ sức hàn gắn những đồ vỡ và không đủ kiên nhẫn

đề chịu đựng lâu hơn. Tôi đâm ra ghét cuộc đời, nhất là cuộc đời nghèo túng như cuộc đời ba mẹ con tôi. Nếu có tiền, mẹ tôi sẽ không còn cần nhằn ba tôi là không biết lo gia đình, ba tôi sẽ thấy chúng tôi là nơi yên nghỉ êm ái và yên tĩnh hơn tất cả, và tôi, sẽ khỏi chứng kiến những đồ vỡ, những cơn nổi trận lôi đình của cả hai người thân yêu. Tôi tự hỏi sự nghèo túng ấy là do nguyên nhân nào? Có phải tại ba tôi bất tài, vụng về nên không làm nên trò trống gì, hay tại ba tôi quá trung thành với nếp sống xưa mà không chịu lạc lưà? Có phải tại mẹ tôi vụng tính nên nhà thiếu trước hụt sau? Có phải tại tôi đã đòi hỏi quá nhiều chăng?

Tôi không trả lời được câu hỏi nào hết, chỉ thấy bức tức và buồn rầu sao mình lại sinh ra trong một gia đình như thế. Chưa bao giờ tôi thấy mẹ tôi ôm lấy tôi, vuốt tóc tôi nói những lời âu yếm. Tôi nhớ chưa có lần nào tôi và ba tôi đi chung cùng nhau. Tôi hiếm khi thấy mẹ tôi cười cởi mở, khen tôi xinh hay ngoan như bố mẹ bọn bạn tôi ngắm con họ. Và tôi cũng nhớ bọn bạn tôi chưa hề quảng vai tôi để đi tha thẩn trong sân những giờ ra chơi. Chúng bảo tôi kiêu trong khi tôi cô đơn và thêm tình thương của chúng không biết ngăn nào. Cái kỷ niệm chua xót vẫn còn hằn trong trí tôi khiến tôi đâm hãi sợ mỗi lúc muốn làm quen với ai. Tôi còn nhớ hôm đó, giờ ra chơi, mấy đứa bạn nhỏ tuổi hơn tôi thì chơi đuổi bắt, nhảy dây, hay lò cò, mùa mưa chúng nó vạch ô chơi ô làng. Mấy đứa cùng lứa thì bắt chước mấy chị lớn, đi dọc theo con đường chính, dưới tàn lá phượng. hay mù u, vừa đi vừa tâm sự. Tôi không có bạn, và thấy mình cần bạn lạ lòng. Tôi chọn một đứa, con Diệu. Con nhỏ đang đứng, chống tay lên cằm bên cửa sổ nhìn bọn nhỏ chơi. Tôi không hiểu tại sao tôi chọn nó, có lẽ vì nó đang đứng một mình như tôi, Tôi đi nhẹ đến sau lưng nó, rồi đưa hai tay bịt mắt. Bị đùa bắt thình lình, con nhỏ giật mình, nhưng rồi, cũng cười cười đưa tay lên mặt tôi cố rờ rẫm để đoán xem đứa nào nghịch tính. Nó kêu đủ tên: Hương, Minh, Thường, Loan... chả trúng tên nào. Tôi bịt mắt nó lâu quá cũng chán vội thả ra. Con bé quay lại thấy tôi thì ngạc nhiên, rồi bất ngờ, nó nổi giận:

— Ấy chơi chi lạ rứa? Bịt mắt người ta muốn dui luôn!

Hắn, «xl» thêm một tiếng nữa rồi quay ngoắc đi, yên lặng và lơ đãng như tôi không hề đứng sau lưng nó. Tôi sửng người, hai tai đỏ bừng vì xấu hổ. Sau khi mắng một câu cho đỡ ngượng:

— Tưởng người ta cần lắm đó. Làm bộ hoài.

Rồi chạy về chỗ ngồi. Nước mắt trào lên mi, nóng và cay. Sau lần đó,

tôi không chơi với đứa nào nữa. Cho đến bây giờ, tôi vẫn cô đơn. Tôi vẫn thường ngắm mình trong gương và tìm xem tại sao tôi không lôi cuốn tình thương của kẻ khác. Có phải vì mái tóc cứng chảy xuống lưng kia không? Có phải vì đôi mắt nhỏ mà dài có vẻ man trá kia không? Có phải vì đôi môi cong cớn kia không, hay bởi tại thân hình quá ốm yếu đến không khỏe của tôi? Tôi thường hay khóc và mơ đến một hôm nào đó sẽ có bà tiên xuống hỏi: "Sao con khóc?". Tôi sẽ kể hết nỗi niềm, bà sẽ cho tôi một mái tóc mềm dịu, một đôi mắt to đen, một cặp môi nũng nịu, đáng yêu. Nhưng là những cơn mơ nên không bao giờ đến. Tôi vẫn là đứa gái cô đơn, cô đơn nhất đời.

Tôi khóc nữa rồi. Giọt nước mắt nóng không thể tự cầm giữ đã lăn xuống má.

Một bàn tay dịu mát cầm lấy tay tôi. Tôi mở mắt. Cô bé Thơ ngây nhìn tôi mỉm cười. Vẻ trong sáng từ đôi mắt to, trong trắng khiến tôi dịu đi. Cô bé nói như thể cô đọc hết được những gì tôi nghĩ từ nãy giờ:

— Chị đã quên những kỷ niệm đẹp rồi. Em là quá khứ của chị, em sẽ cho chị xem những điều rất hay.

Cô bé không nói đến nỗi cô đơn người lớn. Dường như cô chỉ cần làm cho tôi vui là đủ, không cần hiểu tâm trạng tôi làm gì. Cô nắm tay tôi tới bên cửa sổ, hoa tay lên không khí. Mặt gương đang trong suốt bỗng đục đục ngầu.

Hình ảnh trên gương hiện ra như thể tôi đang xem chiếu bóng. Tôi thấy tôi đứng giữa đám trẻ con lau nhau bằng tuổi. Chúng tôi đang chơi đuổi bắt trên sân cỏ xanh sau trường. Chúng tôi vừa cười đùa, la hét và tôi cảm thấy vui không cùng. Tôi thấy tôi bị con bé Lan đuổi chạy khắp sân. Vừa cười, nhưng cũng sợ bị bắt, tôi luống cuống ngã sấp xuống bờ cỏ con Lan ngã theo. Tôi đau nhói ở cánh tay. Con Lan sợ hãi chỗi dậy. Tôi nằm lì, khóc mãi. Con Lan ngồi bên cạnh tôi, cũng rưng rưng nước mắt. Bọn bạn tôi xúm quanh hai đứa. Có đứa hét lớn: "Con Lan xô con Kha nghe. Tao vô mét cô cho coi". Có đứa phân trần: "Hai đứa đuổi nhau bỏ chớ con Lan xô khi mô?". Tiếng trống đồ dòn, mấy con bạn tôi vội vã chạy vào lớp. Ngoài sân vắng hoe chỉ còn hai đứa. Con Lan vẫn khóc tấp tức, không nói được câu nào.

Tôi không đứng lên được vì cánh tay mỗi lần cử động là đau nhói. Tôi vừa đau, vừa sợ, vừa ghét con Lan.

Tụi nó mách cô giáo thế nào mà cô vội vã chạy ra, nâng tôi dậy. Sau

khi thuê xe cho tôi đi nhà thương, cô vào lớp phạt con Lan quì suốt từ giờ ra chơi cho tới khi về. Sau khi lành tay tôi đi học trở lại. Bọn bạn tôi kể chuyện con Lan vừa bị quì, vừa khóc âm ỉ, bị cô giáo mắng nữa. Tôi đã không thương hại nó, còn cho thế là đáng kiếp. Tôi xấu tính thế sao?

Tấm gương lại mờ đi. Tôi thấy tôi ngồi trong lớp. Giờ phát bài đây. Khi cô giáo đưa vở cho tôi, tôi hồi hộp mở ra xem. Trời ơi, tôi bị ăn con số không ngon lành. Tôi tức tôi quá. Bài toán dễ thế mà chỉ vì khinh thường, không làm cho kỹ, tôi đã cộng nhầm. Đáp số sai bét. Ăn số không là đáng lắm. Nhưng tôi vẫn tức. Thà mà tôi không biết làm, không hiểu bài toán thì cũng đành. Đằng này chỉ vì cộng sai số! Tôi len lén nhìn cô. Trên gương tôi thấy cặp mắt tôi sao mà gian xảo thế. Tôi quay lưng, mượn cây bút nguyên tử đỏ của con Hoài, rồi sửa lại bằng số 05. Thế là yên tâm, Lúc hô điểm, con Kim thắc mắc hỏi: «Tao nhớ mi bị sai đáp số mà rằng cô cho mi 5 điểm?». Tôi cười giả lả: «Tại cách làm của tao trùng chó răng!»

Chao ơi, khuôn mặt tôi khi trả lời con Kim thật là trơ tráo. Tôi không biết thẹn sao?

Tấm gương chao mờ.... Bây giờ thì tôi đang đứng trong hàng bán đồ chơi của chị Phượng. Mấy cái lò, chén, ly, tách bằng nhựa đủ màu xinh xắn để từng đồng trong mấy cái hộp giấy. Tôi và mấy đứa bạn thường qua chơi với chị Phượng, mua đồ chơi về chơi nấu ăn. Chị Phượng thương chúng tôi lắm.

Tôi thấy tôi đang ngắm bộ bàn ghế bằng nhựa màu hồng. Tôi thèm lắm. Về mà cắt vài con búp bê giấy, cho chúng nó ngồi lên bộ bàn ghế đó thì tuyệt. Nhưng tôi không có tiền. Tôi nhìn quanh. Không có ai. Len lén, tôi bỏ vội bộ đồ chơi vào bọc, ù té chạy về nhà. Sung sướng vì khỏi tốn xu nào mà lại có vật ưa thích.

...Tôi thế đó, tôi ích kỷ, tôi gian trá, tôi ăn cắp. Thế mà tôi cứ trách sao không ai yêu thương mình. Suốt thời thơ ấu của tôi, tôi đã yêu thương ai chưa? Tôi nắm tay cô bé thật chặt, mặt đỏ bừng vì xấu hổ. Tôi quay mặt đi.

Cô bé không nói gì, chỉ bóp nhẹ tay tôi. Cô bé kéo tôi đi. Đi đâu, tôi cũng không rõ nữa. Tôi như người mất hồn, như người mù.

Khi «Thơ Ngây» vỗ nhẹ vào tay tôi, tôi mới giật mình. Tôi đang đứng ở trong phòng nào khác màu xanh, đá xanh chứ không phải đá trắng. Căn phòng này rực rỡ hơn căn phòng trước với bình hoa lạ màu ngọc thạch. Mấy cánh hoa giống như hoa cúc, nhưng không phải hoa cúc. Căn phòng trải

thảm màu xanh sẫm, mấy chiếc gối đủ màu nằm chồng lên nhau ở góc phòng. Một cái bàn vuông vắn màu đen bóng đặt giữa phòng, bốn cái chân thấp lè tè uốn cong dịu dàng.

Đứng bên cạnh một cánh cửa sổ tròn là một cô gái bằng tuổi tôi, mặc áo dài màu xanh ngọc. Cô đứng im nhìn tôi, dáng vẻ đoan trang kỳ lạ. Bên cạnh cô là mấy thỏi kim khí treo lỏng lỏng chạm nhau phát ra âm thanh dồn dập, vui tai. Có bé «Thơ Ngây» đã biến mất hồi nào tôi không hay.

Cô gái lại lặng lẽ ôm mấy chiếc gối màu, sắp bên cạnh cái bàn thấp. Cô kéo tay tôi ngồi xuống chiếc gối màu nhưng đen. Cô thì ngồi trên chiếc gối xanh. Cô với tay ngắt một bông cúc màu ngọc thạch, bẻ từng cánh nhăm nháp. Hương hoa lạ tỏa ra, thơm dịu. Cô đưa cho tôi một cánh. Tôi bắt chước nhăm nhăm. Vị hoa đượm ngọt. Tôi thấy dễ chịu.

Cô gái nhìn tôi, nói giọng nhẹ nhàng :

— Tôi là « Hoa Niên » Và tôi hiểu chị vô cùng vì tôi là quá khứ của chị. Tôi hiểu nỗi cô đơn không cùng của chị và tôi cũng biết những nguyên nhân gây ra nỗi đơn độc ấy nữa.

Cô gái cầm tay tôi, dáng an ủi :

— Tôi tin chị cũng biết, nhưng chị chỉ trốn tránh, không đủ can đảm nhận lỗi về phần chị mà thôi.

Tôi cúi mặt, không trả lời. « Hoa Niên » nói đúng. Tôi không dám chấp nhận những nguyên nhân ấy, tôi sợ phải tự trách mắng mình, sợ phải thấy sự thực.

« Hoa Niên » vẫn nhìn tôi, dịu dàng :

— Chị hãy ngàng đầu lên và nhìn vào mắt tôi đây.

Tôi nghe theo, nhìn vào đôi mắt to, đen của nàng. Và tôi thấy gì ? Khuôn mặt của tôi ! Khuôn mặt biến động từ trạng thái ganh ghét với cái bâu môi dường như thường xuyên và đôi mắt thù hằn, đến hỗn láo với cặp mắt quắc lên dữ tợn và làn môi cong cớn, rồi giận dữ với những đường gân máu hằn lên trên má, trong mắt. Tôi thấy tôi đầy vẻ xấu xa. Ngay cả đến nụ cười cũng chỉ là nụ cười mai mỉa, cay đắng. Tôi là thế đó sao ? Thế mà tôi vẫn tưởng mình hiền lành, tốt bụng, đáng yêu. Thế mà tôi vẫn tưởng người đời bất công, Thượng đế bất công. Sao tôi không tự tìm hiểu lấy mình, sao tôi không tự sửa đổi mình mà chỉ nhăm cái xấu của thiên hạ ?

Mắt tôi lại mờ đi. Sau làn nước mắt, tôi thấy « Hoa Niên » mỉm cười, nụ cười dịu dàng, khoan dung biết bao. Còn tôi, tôi chưa hề biết cười là gì. Đáp lại Hoa Niên, tôi cũng cười cảm ơn. Tôi bắt đầu cảm thấy mình đổi khác. Tôi đã có được sự thoải mái cho tâm hồn rồi sao ?

Hoa niên đứng dậy, kéo tôi lại một góc phòng. Nàng mở chiếc hộp con, trong đó đựng rất nhiều những tấm bìa cứng nhỏ bằng cái danh thiếp thường. Nàng tìm tôi và lôi ra một tấm đề tên mẹ tôi. Tôi còn thắc mắc thì Hoa Niên đã nói :

— Chị hãy nhìn vào tấm bìa này, rồi nghĩ đến Mẹ chị đi. Chị sẽ thấy.

Tôi nghĩ về mẹ tôi với tất cả thương yêu bấy lâu tôi đã dấu kín đi. Tôi thấy mẹ tôi đang ôm tôi trong vòng tay bà. Cái dáng nhỏ xiu của tôi lúc mới chào đời thực đáng thương biết bao. Tôi nhận ra mẹ tôi đang cố thu mình sau bụi cây rậm. Chung quanh bà là lửa sáng ngời. Mẹ tôi chạy giặc ! Nhìn gương mặt hoảng hốt, tái xanh vì sợ của bà, tôi thương bà quá. Mẹ tôi cố gắng thu mình cho nhỏ đi. Một tiếng nổ cách mẹ con tôi có một thước. Mẹ tôi hốt hoảng nằm úp sấp, che cho tôi khỏi bị thương. Nước mắt mẹ dàn dụa, mẹ tôi hôn tôi như thề sắp vĩnh biệt. Tôi cũng òa khóc. Mẹ tôi ôm tôi chặt hơn giữa tiếng đạn réo và đại bác nổ kinh hồn. Rồi tôi thấy tôi lớn hơn một chút, chừng hai tuổi, tôi thấy mẹ tôi ngồi đan áo len, vừa đan vừa trông chừng, hai mắt bà tràn hạnh phúc. Thỉnh thoảng, mẹ tôi bỏ chiếc áo đan dở, chạy đến ôm tôi, vừa hôn vừa nựng. Còn tôi thì cười như nắc nẻ. Hai mẹ con đều sung sướng.

Sao những hình ảnh hạnh phúc ấy tôi không chịu nhớ. Sao tôi không nghĩ là mẹ tôi đã thương yêu tôi biết bao nhiêu. Sao tôi không bao giờ nghĩ làm cho bà bằng lòng mà chỉ trách bà không làm hài lòng tôi ? Tôi thật ích kỷ.

Hoa Niên lại đưa cho tôi một tấm bìa khác đề tên Ba tôi. Tôi lại nhìn và nghĩ đến ông một cách chân thành. Tôi thấy Ba tôi đang bồng tôi đi xuyên qua những đám rừng loang. Dưới chân sinh lầy đến mắt cá. Trên đầu tôi, lá cây đan nhau che hết ánh sáng. Ba tôi vừa đi, vừa phạt cây. Vắt bám lên chân Ba hút máu mà Ba vẫn không để ý. Dáng xiêu vẹo của Ba khiến tôi mỉm lòng.

Tôi lại thấy ba tôi đang cặm cụi làm cho tôi chiếc lồng đèn con cá. Tôi ngồi một bên nhìn say mê. Lâu lâu, tò mò tôi sờ rầm từ từ giấy bóng đỏ, đến nan tre được vót nhẵn. Ba tôi cốc lên đầu tôi nhẹ nhẹ mắng :

— Yên nào, đừng phá con !

Thế thôi. Đã bao giờ Ba Mẹ tôi đánh tôi chưa ? Tôi đoán chắc là chưa

bao giờ hết. Chỉ mắng thối. Mẹ Ba tôi chịu thôi thế đấy, sao tôi còn oán. Sự nghèo túng là tại thời thế, đâu phải lỗi ở hai người.

Tôi thần thờ bỏ tấm bla xuống. Hoa Niên cất chúng vào hộp, rồi nắm tay tôi kéo dậy.

Tôi hỏi :

— Bây giờ làm sao tôi thay đổi được ? Tôi bất lực quá, tôi nhỏ bé quá. Hoa Niên có biết tương lai chúng tôi sẽ ra sao không ?

Hoa Niên không trả lời tôi. Nàng dắt tôi đi ra vườn. Khu vườn này nằm ở sau tòa lâu đài rộng. Hai bên là dương liễu xanh. Khu vườn thì không đúng. Đây quả là một rừng dương. Cây cối mọc lên rất đều nhưng rất rậm. Và chỉ có một lối đi độc nhất. Một tòa nhà trắng khác tọa lạc ở cuối đường. Hoa Niên đưa tay chỉ về ngôi nhà rộng không kém tòa « Quá khứ » :

Kia là Lâu đài « Tương lai » Con đường nhỏ chúng ta đi đây mang tên « Hiện tại ». Chỉ có một con đường này nối hai tòa lâu đài này.

Nàng chỉ về đằng xa :

— Chung quanh đây là bức tường ngăn chia khu vực này với khu rừng ngoài kia. Ở ngoài bao la vô tận, mang tên « Hoang vu ». Khó có ai vào được khu vực đó.

Nàng lại chỉ xuống con đường đất chúng tôi đang đứng : Con đường này đẹp lắm, nhưng chị hãy xem đây, chúng đầy gai nhọn, và cũng đầy hoa thơm.

Tôi theo ngón tay của Nàng và ngạc nhiên nhìn. Gai thật nhiều mà hoa cũng thật nhiều, mỗi loại gai có hình dáng khác nhau, hoa cũng trăm ngàn vẻ, trăm ngàn màu sắc.

Hoa Niên chỉ cho tôi đám gai kia và bảo :

— Gai màu đỏ là gai « Giận dữ », gai màu đen là gai « Chán Chường », gai màu vàng là gai « kiêu hãnh », gai màu tím là gai « hận thù », gai màu nâu là gai « ganh ghét », gai màu rêu chát là « Đam Mê », màu xanh phớt kia là ngạo mạn »...

Nàng lại chỉ vào mấy cành hoa ngát hương mà bảo :

— Hoa trắng kia là hoa « thành thật », hoa đỏ kia là « hăng hái », màu vàng kia là « bác ái », màu xanh là « khoan dung », màu hồng nhạt là « dịu dàng »...

Bao giờ mà chị hái được cho trọn một bó hoa, dọn cho sạch hết gai góc này, chị sẽ đi đến tòa nhà trắng kia. Chị có nghe tiếng chim hót không ?

Hoa Niên nghiêng đầu, chăm chú. Tôi cũng lắng tai. Không phải tiếng chim hót tiếng nhạc từ tòa lâu đài trắng văng ra. Hoa Niên cười rạng rỡ :

— Ở trong đó sẽ sáng lạn, vui tươi lắm chị à.

Rồi nàng nghiêm trang tiếp :

— Nếu chị không đến được tòa nhà trắng ấy, chị sẽ rơi xuống chỗ này.

Hoa Niên vừa nói vừa chỉ tay vào một cái hang sâu thẳm thẳm đen như màu đêm và lạnh như băng tuyết. Giọng Hoa Niên như từ nơi nào mơ hồ vọng đến :

— Hang ấy gọi là hang "Đau khổ".

Tôi rùng mình, cảm thấy như Hoa Niên tan biến dưới chân. Bên cạnh tôi, một đóa hoa xanh xuất hiện. Hoa nở trọn vẹn. Cái gì đến mức cuối phải tan rã, như người ta leo đến đỉnh phải tụt xuống. Tuổi hoa niên của tôi sắp rã cánh. Tôi cúi xuống vội vàng, bắt đầu hái từng đóa hoa, dẹp bỏ từng đám gai nhỏ. Gai xước vào tay, đau nhói. Tôi không để ý, lăm bằm theo lời « Hoa Hiên » :

— Đây đây gai « ganh ghét », gai « hận thù » này là hoa « chân thành » hoa « Trong sạch »..,

Cứ thế, tôi nghe tiếng nhạc reo vui càng lúc càng gần. Con đường tôi đi càng xa càng sáng. Tôi biết sẽ có một ngày tôi được đứng trước cửa, tương lai hứa hẹn, nếu con đường tôi đang đi đừng quá dài và đừng quá nhiều gai góc.

TỈ TỈ

★ Sau truyện dài **TIẾNG CHUÔNG DƯỚI ĐÁY BIỂN** do Khôi-Việt kể lại, đến lượt Bạch-Liên và Tuấn kể tiếp câu chuyện không kém ly kỳ, sôi động :

THUNG LŨNG RẰN

● Sẽ khởi đầu trên **TUỔI HOA**, bộ mới, số 74.

tiếng hát trẻ thơ

• của TRANG-VÂN

SÁNG nay, Hạnh thức dậy sớm, lòng nôn-nao khác thường. Chốc nữa đây, nó sẽ gặp lại Ba nó. Người cha thương-mến đã xa cách nó 3 tháng dài. Thấy mẹ thay đồ, Hạnh vội chạy đến, thỏ thẻ:

— Má ơi! Má lên nhà thương rước Ba về hả Má? Má nó đáp:

— Ờ! Rước ông về chớ còn tiền đâu nữa mà để ông nằm nhà thương hoài chớ! Nè! Tao đi đến xế chiều mới về đây! Dúi mù như Ba mày làm sao đi mau được.

Ở nhà coi chừng nhà đó! bỏ đi đâu thì chết với tao à!

Nói xong, Bà Mai — Mẹ Hạnh — đội nón lên đầu, bước vội ra đường. Hạnh dựa cửa nhìn theo thỏ dài nhe-nhe. Hạnh nhớ lại những ngày Ba nó chưa bị tai-nạn mà tiếc làm sao! Một cửa tiệm tạp-hóa nho nhỏ, Ba Má Hạnh và nó sống hạnh-phúc quá! Ngày ấy, ngày 2 bữa nó chỉ biết thành-thời ôm cặp đến trường, không biết lo buồn là gì! Nó được hưởng đầy-đủ tình thương dịu-dàng, triu-mến của Bà Mai, được sự dạy-dỗ chăm-sóc chu toàn của

Ông Mai. Tưởng không đùa trẻ nít sung-sướng bằng nó. Nhưng, cách đây 3 tháng trước, Ông Mai ra tỉnh mua hàng hóa về bán, chẳng may bị xe đồ đựng làm ông bị thương nơi đầu. Vết thương không trầm-trọng lắm, Ông Mai được chở vào bệnh-viện điều-trị. Ít tuần sau, vết thương gần lành mà đau-đớn làm sao! Đôi mắt Ông từ lúc bị xe đựng đến nay không trông thấy gì nữa cả. Bà Mai bán hết đồ-đạc trong nhà, lấy tiền chạy chữa cho chồng, mong tìm lại được ánh sáng cho Ông Mai. Nhưng không làm sao trị nổi, đôi mắt ông Mai đã mù hẳn. Hạnh thì từ lúc Ba nó bị nạn, nó nghỉ học ở nhà trông nom nhà cửa, Má nó phải vào nhà thương nuôi ba nó. Mấy lúc gần đây, Hạnh rất buồn trong lòng khi thấy Má nó tự-nhiên đối tánh, quạu-quọ, gắt-gông, đánh-đập nó luôn. Những cử-chỉ âu-yếm, chiều chuộng đối với con không còn nữa. Ngày trước Bà Mai là 1 người đàn-bà dịu-dàng, mềm-mỏng bao nhiêu thì ngày nay bà trở thành 1 người khó-tính, cau-có bấy-nhiều. Với 10 tuổi đầu, nó nghĩ rằng sở-dĩ Bà Mai thay đổi như vậy là vì lo buồn cho bệnh-hoạn của chồng. Hạnh nghĩ mà thương Ba nó quá. Ôi! Con người hiền-lành, tử-tế như thế mà phải chịu hình-phạt ghê-gớm thế sao?

Mãi lo nghĩ mà Hạnh không hay nắng đã lên cao. Nó vội dọn dẹp nhà cửa rồi lo nấu cơm cho Ba Má nó về ăn. Đến xế trưa Bà Mai mới dẫn chồng về tới nhà. Hạnh nhìn thấy Ba mà lòng đau như cắt. Cái

thân bình mạnh khỏe, lực lượng của Ông Mai ngày nay không còn nữa. Bây giờ chỉ còn 1 tấm thân gầy gò, vàng vọt, một gương mặt lơ lảo không hồn. Hạnh muốn chạy lại ôm chặt lấy Ba mà khóc cho hả lòng thương mến nhưng vì quá xúc động nó vẫn đứng lặng mà nhìn ông Mai. Bà Mai đỡ chồng ngồi xuống ghế, lúc đó Ông Mai mới cất tiếng run run hỏi:

— Thành Hạnh đâu rồi mình? Nó không có ở nhà sao?

Bây giờ, Hạnh mới chạy vụt đến ôm chặt lấy Ba mà khóc òa:

— Ba ơi! Con đây nè Ba...Ba...

Nó ôm chặt lấy ông Mai mà khóc mãi. Ba nó cũng siết nó vào lòng, nhưng ông cố gượng mím một nụ cười buồn:

— Kia? Con! Hạnh? Con làm gì khóc dữ vậy hả con! Ba có sao đâu mà con khóc?

Hạnh nói qua tiếng nức:

— Ba ơi! Con thương ba quá! Từ đây Ba sẽ...

Ông Mai ngắt lời:

— Phải! Con ơi! Từ đây Ba sẽ đui mù suốt đời, Ba sẽ không còn làm gì được, Ba sẽ không bao giờ thấy mặt Má con và con nữa...

Rồi không kềm chế nổi, Ông Mai siết chặt con hơn, trong lúc đôi mắt mù lòa, tuôn tràn nước mắt. Hạnh ôm chặt Ba mà nghĩ rằng: từ đây nó sẽ nguyện đem tất cả tấm lòng mà

yêu thương, săn sóc, an ủi Ba nó để Ba nó đỡ tủi lòng.

Khuya hôm ấy, Bà Mai lấy số tiền nhỏ cuối cùng ra chợ tỉnh mua rau cải về chợ làng bán lấy lời. Bây giờ Bà Mai phải một mình lo lắng cho gia đình. Ông Mai không làm gì được nữa. Hạnh thì phải nghỉ học luôn, ở nhà chăm sóc nhà cửa, săn sóc Ông Mai.

Ngày tháng trôi qua, khuya nào Bà Mai cũng lên tỉnh mua đồ hàng bông về bán. Số tiền lời vừa đủ gia đình sống qua ngày. Chắc có lẽ vì quá cực khổ hay buồn vì cảnh Ông Mai tật nguyền, Bà Mai càng ngày càng khó tính hơn. Thường ngày Bà vẫn đánh đập Hạnh, đôi khi còn cau có, gắt gỏng với chồng nữa. Ông Mai buồn lắm nhưng không nói ra. Cách giải trí duy nhất của Ông là Ông lấy chiếc đàn cũ kỹ, chiếc đàn Ông mua từ lúc chưa cưới bà Mai, đánh lên những bản buồn nào nuốt. Đôi khi rảnh rang, nghe cha đờn, Hạnh đến bên cha ngồi nghe, bản nào nó thuộc lời thì Hạnh cất tiếng hát theo nhịp đàn của Ba nó.

Hôm nay Bà Mai đi bán sao về sớm, thấy cha con Hạnh đàn-hát với nhau, Bà hứ một tiếng rồi nói:

— Cha! Cha con đờn hát nghe hay quá chứ! Cứ đàn hát rồi có tiền xài!

Ông Mai nghe vợ nói như thế tái mặt, lặng im còn Hạnh sợ mẹ lại gây-gổ với cha nữa nên vội hỏi:

— Kia Má! Sao hôm nay Má đi bán về sớm quá vậy?

—Ừ! Bữa nay tao về sớm rồi mai mốt tao nghỉ luôn không đi nữa!

Hạnh ngạc-nhiên quá, vội hỏi:

—Thật sao Má? Rồi lấy gì...

Bà Mai day qua nói với chồng, cố lấy vẻ êm-dịu:

—Mình à! Bà Tư ở ngoài chợ bả có 1 đứa cháu ở Sài Gòn bán tiệm hàng xén lớn lắm, đứa cháu của Bà về dưới này kiếm 1 người biết bán đồ rành-rẽ bán phụ với y, tui nhận lời đi lên trên bán đồ cho y rồi!

Ông Mai hấp tấp hỏi:

—Mình đã nhận lời rồi à? Mình đi rồi ai chăm-sóc nhà cửa? Tôi thấy mình buôn-bán rau-cải trong nhà đủ xài rồi mà. Thằng Hạnh nó mới 10 tuổi đầu...

—Phải! thằng Hạnh đã 10 tuổi rồi, nó ở nhà săn-sóc cho mình được rồi, đâu có gì trở-ngại..

Hạnh ghen-ngào nhìn mẹ:

—Má! Má ở nhà buôn bán như mấy tháng nay cũng được mà. Má lên chi tới Sài Gòn, xa xôi quá...

—Xa-xôi cái gì? Long-An với Sài Gòn có bao xa! Đi bán hàng cho người ta, tiền lương mỗi tháng sẽ nhiều hơn tiền bán rau cải, tui mỗi tháng sẽ gởi tiền về cho mình rồi vài tháng tôi có rảnh sẽ về thăm nhà một lần

Cha con ông Mai thấy Bà Mai cương-quyết như vậy biết không thể nào ngăn-cản được bèn nín-lặng. Thế là sáng hôm sau, Bà Mai rời bỏ người

chồng tật-nguyên và đứa con thơ dại để lên Sài Gòn. Bà Mai hình như chẳng đau-xót gì trong cuộc chia-ly này. Hạnh thì chạy theo Bà Mai một đổi, năn nỉ xin mẹ ở lại một lần nữa. Nhưng mẹ nó lạnh lùng lác-đầu, bảo nó hãy trở về đi. Hạnh đứng nhìn theo bóng mẹ vừa khuất sau hàng cây, gạt lệ lắm-lắm:

—Mẹ ơi! Sao mẹ nỡ bỏ Ba và con như vậy? Hình bóng mẹ nó đã mất từ lúc nào nhưng nó vẫn còn nhìn theo mãi, linh tính nó hình như cho nó biết trước: mẹ nó ra đi và chẳng bao giờ trở lại nữa.

Hai tháng trời trôi qua, Bà Mai vẫn gởi tiền về đều đặn cho cha con Ông Mai. Gia đình Ông Mai bây giờ thật không còn gì là hạnh phúc, một người đàn ông mù lòa, một đứa trẻ thiếu tình mẫu tử sống lạnh lùng dưới căn nhà lá xác xơ.

Ông Mai buồn cho thân phận tật nguyên nên thường ủ rũ đánh đàn suốt ngày. Hạnh là một đứa trẻ vô cùng hiếu thảo, nó thấy cha như vậy nên hết lòng săn sóc, an ủi, lo từng miếng ăn, giấc ngủ cho cha. Suốt ngày nó khộng rời ông Mai, luôn luôn quanh quẩn bên cha,, giúp ông từng công việc nhỏ nhặt nhất. Những buổi chiều về, hai cha con ngồi sát bên nhau, đàn hát cho khuây khỏa niềm đau khổ, nhớ thương.

Hạnh thường tựa cửa nhìn con đường mẹ nó đã ra đi thuở trước, nó ước mong sao thấy bóng dáng thân yêu của mẹ quay trở lại gia đình. Tâm hồn thơ dại của Hạnh lúc

nào cũng vẫn nhớ nhung, thương mến mẹ mãi mãi, dù lúc sau này Bà Mai không còn thương yêu, âu yếm nó như hồi đó.

Qua tháng thứ ba, số tiền Bà Mai gửi về ít dần, ít dần, đến tháng thứ năm thì dứt hẳn, Bà Mai không gửi về một đồng nào nữa. Cha con ông Mai lo sợ chẳng biết Bà Mai có bệnh hoạn gì không, sao lại « bặt vô âm tín » chẳng gửi tiền về mà cũng không về thăm nhà nữa ! Họ sống trong sự lo sợ, trông đợi mỗi mòn, tiền bạc càng ngày càng túng thiếu thêm. Một bữa nọ, Hạnh thấy Bà Tư ở ngoài chợ đi ngang qua cửa nó bèn mời vào để ông Mai hỏi thăm coi biết tin tức gì về má nó không. Bà Tư bảo rằng má nó lên bán đồ cho cháu bà ta độ vài tháng thì lấy chồng khác, rồi đi theo người đó bây giờ chẳng biết ở đâu.

Cha con Hạnh nghe qua như sét đánh bên tai ! Hạnh òa khóc nức nở vì biết rằng má nó chẳng bao giờ trở về nữa. Ông Mai ngồi lặng im trên ván cho đến tối. Hạnh thấy cha ngồi như thế mãi, bèn đến ôm ba nó :

— Ba ơi... Ba...

Ông Mai xiết chặt con. Hạnh tiếp :

— Ba ơi ! Từ đây chúng ta lấy gì mà sống ? Ba thì tật-nguyên, còn con thì...

— Thôi ! Con đừng nói nữa con ơi ! Cha con mình sẽ... Nói đến đây Ông Mai vụt nín bặt, nước mắt trào

ra. Ông hỏi con lo giăng mùng đi ngủ.

∴

Độ nửa tháng sau, có ai về Lục-Tĩnh đi ngang qua cầu Tân-An đều thấy một người mù, dạo đàn cho đứa con trai hát, họ sống nhờ lòng thương hại của khách đi đường. Thì ra cha con Mai nghèo-đói đến nỗi phải đi làm nghề đó. Hành-khách đi xe đều xúc-động khi nghe giọng ca trong cao, buồn vời-vọi của đứa bé hòa lẫn với tiếng đàn u-trầm của cha nó. Người nhạc-sĩ và cậu bé ca-sĩ bắt đắc dĩ kia mỗi lần đàn hát hình như để hồn hòa theo điệu nhạc lời ca. Giọng hát u-buồn và tiếng đàn trầm-lắng của họ chiếm một cảm-tình sâu-đậm của hành-khách, vì thế họ không ngần-ngại đưa tiền giúp-đỡ cha con Mai. Cha con Ông Mai sống với những số tiền đó không đến nỗi túng thiếu lắm. Từ đó, họ an-phận sống trong cảnh nghèo

XEM TRANG 38

đầu xanh thơ đại

BÉ nghĩ đến mà buồn. Từ lúc ba đem chó TôTô về nhà, mọi người như không còn chú trọng gì đến bé nữa hết.

Trong bữa cơm :

— Bé ! ăn vừa thôi chứ, tham thế. Miếng thịt xương đó anh « xi » để dành cho TôTô đấy.

— Ừ, con không nhắc thì mẹ cũng quên lửng. Đâu, bé xuống bếp lấy cái thau đựng cơm, đồ ăn của TôTô lên hộ mẹ đi nào.

Chả bù như lúc trước, khi TôTô chưa có :

— Bé ăn no chưa ? Sao không gấp thịt vào mà ăn cơm trắng không vậy ? Để anh gấp cho bé miếng gà này nhé.

— Ô tội nghiệp con mẹ, mãi lo cho ba nên mẹ quên lửng...

Anh Hải đi học về luôn luôn câu đầu tiên là :

— TôTô, TôTô đâu rồi ?

Ngược lại với khi trước, mới bước chân vào nhà là :

— Bé ơi, ra đây anh cho cái này nè....

Còn nhiều cái khác nữa, còn nhiều điều mà nghĩ đến chỉ làm cho bé thêm uất ức và tủi thân.

Như hôm qua, bác Khải lại chơi. Thường thường trong lúc chuyện trò ba luôn luôn đem bé ra khoe : nào là bé tuy nhỏ mà học giỏi ghê gớm, bé đứng nhất lớp, cuối năm bé được phần thưởng, các cô các thầy đều khen, nào là bé rất ngoan, giúp mẹ làm công việc nhà, bé dễ bảo, vâng lời. Nào là bé dễ thương, nào là...., nào là....

Nhưng bây giờ thì hết ! Để rồi được thay vào bằng :

— Anh Khải biết không. Tôi mới nuôi được một con chó, nó khôn ghê lắm cơ anh ạ. Mỗi lần tôi đi làm về là nó cứ quẩn quít lấy bên chân. Để tôi kêu bằng nó ra cho anh xem nhé.

Rồi :

— Bé ơi, ra ba sai tí việc. Con vào bồng con TôTô ra cho bác Khải coi nào.

Và khi con TôTô đã ra « trình diện » :

— Anh xem nó đẹp không ? Giống tốt lắm đấy.

Bác Khải gật gù :

— Ừ nhỉ, ừ nhỉ, đẹp thật. Nó là cái hay đực đấy anh ? Nếu cái thì anh hãy lo gầy giống kéo uồng.....

Trước kia bé đâu có ghét TôTô, nhưng chính ba mẹ và anh Hải mà sau này bé mới ghét, mới thù TôTô, đấy chứ. Hôm TôTô mới về, bé cũng yêu TôTô ghê lắm kia, suốt ngày bé chơi với TôTô, bé đùa với TôTô, bé hát cho TôTô nghe, bé dạy cho TôTô học. Nhưng dù làm gì đi nữa rồi bé cũng bị mắng ;

— Bé không được phá TôTô ! Phá TôTô anh đánh cho à.

Mà coi bé đâu có phá TôTô ? Bé vừa vuốt đầu vừa nhổ tóc bạc ru TôTô ngủ cơ mà. Thấy thế mới biết là ba, mẹ, anh Hải bất công và « có mới nới cũ » (!)

Trong gia-đình bé, bây giờ chỉ có TôTô là nhất, TôTô là tất cả nên hiện bé ghét TôTô kinh khủng, ghét TôTô ghê gớm, ghét cay ghét đắng lặn. Thấy mặt TôTô là bé chỉ muốn đá cho một cái thật đau, nhưng không được, vì rồi bé biết là ba mẹ và anh Hải sẽ mắng bé một trận thậm tệ. Mà không ghét sao được một khi TôTô đã cướp lấy tình thương yêu ba mẹ và anh Hải của bé ?

Bé chấp đôi tay lên ngực.

— Bé buồn quá Đức Mẹ ơi, buồn ghê lắm cơ. Đức Mẹ xem bây

giờ chả còn ai cưng bé, yêu bé như trước nữa. Đức Mẹ nếu có thương bé thì hãy « chiêu hồi » ba mẹ và anh Hải, làm sao cho ba mẹ và anh Hải « hồi chánh » trở về với... bé, Đức Mẹ nhé ? !

Và rồi bé thiếp đi trong giấc mộng tuổi thơ... Lóng lánh trên bờ mi hai giọt lệ u sầu.

* * *

Bé tỉnh giấc mơ, thức dậy trong tiếng sữa « gâu gâu » của con chó TôTô để ghét.

Anh Hải như chọc tức bé :

— Ba xem con TôTô khôn ghê chưa ? Thấy ai cũng đã dậy mà chỉ có bé là chưa nên nó đánh thức bé dậy đó.

— Ừ, nó khôn ghê mà nhỉ ?

Bé chỉ thở dài yên lặng...

* * *

Ba đã đi làm việc, anh Hải đi học, mẹ thì ở dưới bếp lo buổi cơm trưa, nhà trên chỉ còn có bé và TôTô.

Không có gì làm, bé tần ngần đứng ở cửa. Bỗng từ xa bé trông thấy chiếc xe đồ rác từ từ đi tới. Chiếc xe đã gần đến nhà bé « Nó » đi đâu là ồn ào theo sát đến đó : tiếng thùng thiếc dội trên lề đường vang động cả khu phố, tiếng mấy bác phu trên xe, dưới đất kêu gọi nhau ới ới náo nhiệt hỗn độn. Lần lần « nó » đã ngang qua nhà bé.

Cái thùng rác nhà bé đâu rồi ? A, kia nó nằm ngay trước sân nhà kia. Nó được tung bổng lên cao, một bác phu trên xe bắt lấy nó, đồ rác ra, liệng trả nó xuống, một bác phu

dưới đường chụp lấy nó, đặt nó xuống mặt lè. Chiếc xe rời xa và rời mất hút.

Cạnh bên chiếc nắp, cái thùng nằm yên bất động trong bụng rộng tuếch.

— Gâu gâu, gâu gâu ! gâu.

Tiếng sữa của TôTô làm bé giật mình, đánh thót người.

— Liệu hồn không tao đá cho một cú què cẳng bây giờ. Đừng ỷ được ba mẹ, anh Hải cưng rồi lổi ! Đi ra kia !

Nhưng con TôTô rất lì lợm cứ tiếp tục đứng nhìn bé mà sữa mãi. Cáu ghê ! Chợt bé nhìn ra sân. Chiếc thùng rác vẫn còn nằm yên bất động cạnh cái nắp đây, ừ nhỉ. ..

Không một chút suy nghĩ, bé vồ, chụp lấy con TôTô, con chó thể mà « chi », nó giãy giụa gần tuột khỏi đôi tay bé nhỏ của bé, bé phải nắm lấy hai tai nó mà kéo lại mới được đấy. Nó cứ sữa mãi :

— Gâu gâu, gâu gâu, gâu..

— Im đi mày kéo mẹ ở dưới bấp nghe thấy bây giờ.

Nó cứ sữa hoài :

— Gâu gâu gâu gâu gâu...

— O' hay, tao bảo mày có im đi không ! Con này lì ghê nhỉ.

Nhưng con TôTô khốn kiếp vẫn tiếp tục sữa mãi làm bé lo, bé sợ ghê.

Phải « hành động » ngay liền kéo đến khi ba, anh Hải về, hay mẹ lên nhà trên thì là nguy tai, hỏng chuyện.

Bé bịt mõm con TôTô lại, nghiêng răng bụm chặt tay : tiếng sữa của nó bây giờ chìm đi trong ngọt ngào và âm thầm.

Bé đứng lên. Tay bịt mõm, tay kẹp cứng ôm lấy thân hình con TôTô chạy vù ra sân đến bên chiếc thùng rác. Bé thả con TôTô vào trong chiếc thùng trống rỗng, nó sữa to lên, bé liền vội lấy cái nắp buông xuống, đẩy chiếc thùng lại. Vậy là xong ! Và thế là rồi đời con TôTô ăn cướp !

Bé liền chạy biến vào nhà.

* * *

Cơm đã dọn ra trên bàn. Cả gia đình ngồi vào bàn ăn. Bỗng anh Hải :

— Quái lạ, con TôTô đâu rồi nhỉ ? Suốt từ nãy đến giờ chả trông thấy nó đâu hết cả.

— TôTô ! TôTô !

Mẹ :

— Tôi mới vừa thấy nó hồi sáng đây mà.

Ba :

— Hay là lúc tôi đi làm, không nhốt nó lại nên bây giờ bị người ta bắt cắp rồi ? !

Anh Hải :

— Hay nó chạy rong ngoài đường nên đã bị sở « phú de » tóm cổ ? !

Mẹ :

— Bé, con có thấy TôTô đâu rồi không ?

Tự nhiên bé oà lên khóc.

— Ô hay, sao con khóc vậy bé ?

Bé tức tưởi chỉ tay ra sân :

— Trong ... chiếc thùng rác...

Anh Hải liền vụt chạy ra, ba cũng vội theo anh. Đến bên chiếc thùng rác bé thấy tay anh Hải run run gỡ cái nắp thùng lên. Cả ba và anh :

—Ồ, con TôTô!

Anh Hải cúi thấp người xuống xách bổng con TôTô lên.

Ba :

— Nó.....

— Nó chưa chết ba ạ. Nhưng ngắc ngoải.

Bé nhắm mắt chờ đợi một cơn giông tố. Nhưng :

— Chính con đã nhốt « nó » hả bé? Mẹ dịu dàng lên tiếng hỏi.

Bé gật đầu nói trong tiếng nấc :

— Vâng,...

Ba đến cạnh bé.

— Nhưng tại sao? Con có thể cho ba biết lý do? Ba không la con đâu

— Con.... con... muốn nó chết vì.... có « nó », ba mẹ... anh Hải không còn ai thương con nữa... ai cũng chỉ lo chăm sóc cho « nó » mà.. bỏ mặc con.

Mẹ ôm bé vào lòng, áp má vào đầu bé :

— Con đừng nói đại, mẹ buồn. Không thương con không yêu con thì mẹ yêu ai? Cả ba và anh Hải cũng vậy, cũng yêu con chứ. Ba đi làm đem tiền về nuôi ai? Nuôi TôTô à? Anh Hải đi học để sau này nuôi ai? Nuôi TôTô chắc?!, Tối đi ngủ, mẹ ôm ai mẹ hôn? Ôm hôn TôTô à? Thôi con nín đi. Mẹ yêu, mẹ cưng bé những nhẽo của mẹ nhất, yêu nhất không ai bằng!

Anh Hải:

— Bé cho anh xin lỗi đã vô ý làm bé buồn mấy lâu nay nhé.

Rồi ba :

giao mùa

THU HẠ

Một mai trời đổ sa mù

Im cơn nắng hạ ngày thu chợt về

Nghìn mưa rơi nhẹ cơn mê

Hai hàng mây xám bay về phủ giăng

Con đường lá rụng âm thầm

*Hương thu nhỏ giọt thanh âm lãnh
rời*

Ai ngồi đếm lá vàng rơi

U-buồn kết lại nên lời thở than

Thương mai thu nhuộm hoang tàn

*Hàng sương gọi gió mây sang lạnh
lùng*

Ươm tròn tuổi nhớ tuổi nhưng

Ơi thu nắng nhẹ về vun thắp gầy

Ngôi cao rét buốt tầm mây

*Giăng nồm màu xám dài tay gọi
buồn.*

Trầm-Vi

— Bé nín đi rồi ba cưng. Lớn rồi mà hư lắm những nhẽo hoài, tí gì cũng khóc. Xấu quá!

Bé rúc đầu vào lòng mẹ mỉm cười sung sướng.....

MI MI

ĐẦU XANH *phụ trách* Máu tòi?

HAI VIÊN BÍCH NGỌC ĐƯỢC CHÚNG BẦY Ở BẢO TÀNG VIÊN TRONG HƠN MỘT NĂM QUA ĐÃ BỊ CÁC ANH GIAN THAM CHÍ Ý... VÀO MỘT BUỔI CHIỀU KÌA TRƯỚC GIỜ ĐÓNG CỬA THÌ TỬ KÍNH CỐ ĐẶT HAI VIÊN BÍCH NGỌC BỊ ĐẬP VỠ VÀ MỘT BÀN TAY BỊ MẠC "CHỚP" ĐẦY, SONG BẮ. GÁT CỦA LẠ CÙNG ĐẶNG BỎ TÂM...

BẮT GẮP VÀ VÁCH TRẦN KHẮT NẶ TÊN TRÒM...
Ồ! TƯỚNG ĐI TẾ RA Ạ! Ồ Ồ!

VÌ QUÁ NGẠC NHIÊN NÊN BẮC TẾ KIỂU... LỘC ẤY ÔNG BẮC (NGƯỜI CẮT CỬA THỦ HỒI) NGHE ĐỘNG LIỀN CHẠY BỀN

BỞ VIỆC RÕ RÀNG NẠN NHÂN ĐÃ CHẾT ÔNG BẮC: NHÂN CHỨNG THỰC TIẾT BÈ CHO TA RÕ THÊM

SAU ĐÓ: VÌ QUÁ XÚC ĐỘNG (?) BẠN TÔI MỚI CHẾT. BẮC SĨ ĐÃ KHÂM VÀ CHO BIẾT ANH ẤY KHÔNG BỊ MỘT VẾT TÍCH HÀNH HUNG NÀO ANH CHẾT VÌ YẾU TÂM!!

CÓ LẼ ÔNG TÂM NHẬN RA TÊN TRÒM LÀ NGƯỜI QUÊN KẸN MỖI XÚC ĐỘNG?!

ƯỚNH KHUP LÃ VẬY.

TRƯỚC KHI TẮT THỞ ANH TÂM CHỈ
NÓI ĐƯỢC CÂU NÀY: "NÓ KHÔN
CHO NÓ... GÂY RA ĐIỀU BẤT CHỈNH
NÀY LÀ... TÔI MANG!"

BÁC NHỚ CÓ ĐỪNG
CHẮC NHƯ LỜI TRỜI
CỦA ÔNG TÂM?

CHẮC LẮM CHỮ CÒ!

TÔI NGHĨ CHÚC BA CẬU SINH VIÊN
Ở TRỌ NHÀ ÔNG Y. MAN ... VÀ
CÓ THỂ LÀ CẬU CON TRAI CỦA
ANH TÂM ...

CẢ BỐN ĐỀU HỌC Ở VĂN KHOA ... HAY
ĐẾN BÁC TĂNG VIỆN HỌC VỀ KHÁC LỒ
VÀ CÙNG THƯỜNG ĐẾN NHÀ ANH TÂM
CHƠI ... VÌ NHÀ TRỌ CỦA ÔNG MAN
Ở CUNG PHỐ VỚI NHÀ ANH TÂM.

THÔI ĐƯỢC. XIN LẠI
CỦA ÔNG

BAU ĐÓ T.T. TRẦN TÂM VÀ BẠCH LIÊN
ĐẾN TÌM BỐN ANH SINH VIÊN...

ANH LÀ ĐẶNG BẢ THUYẾT
CON ÔNG TÂM? XIN CHIA BUỒN
CÙNG ANH VÀ XIN CHO TÔI
HỎI ÍT CÂU ...

HỎI GÌ KIA CHỮ? LẠI ĐIỀU TRA TÔI
CHÍNH TÔI HỮA Ừ? HAY NGHĨ TÔI ĐIỀU
LIU VÀO VỤ NÀY? TÔI LÀ NGƯỜI HAY
THÚ VẬY ... HU...HU... HIẾ!

TÔI HIỂU NỖI BUỒN CỦA ANH, NHƯNG
ANH HÃY HIỂU CHO CHÚNG TÔI, NHƯNG
KỂ CHỈ MUỐN BIẾT RÕ VẤN ĐỀ MỘT
CÁCH MINH BẠCH... ĐỂ TÌM THỦ PHẠM!

HÃY, CÓ THỂ LÀ THÀNH THẬT MÀ CỨ
CÓ THỂ LÀ ĐỒNG TRỪ.

TRUNG HOÀN CẢNH NÀY
HẸU HẸU CÓ GAN ĐỒNG
KỊCH THÌ HẸU QUÁ
KHẢ Ồ VÀ ĐÁNG
TỔM LẮM!

BÌ GỜ TÔI BA CẬU Ở
TRỢ NHÀ ÔNG MAN

CÒN GỌI
LÀ ÔNG TÔ
PHẢI KHÔNG
BÁC

ÔNG LÀ ÔNG MAN
CHỦ NHÀ TRỢ

PHẢI, ÔNG
CẦN CHỈ!

TÔI CẦN GẤP
BA ANH SINH VIÊN
Ở ĐÂY VỀ VỤ
ÔNG ĐẶNG BÁ
TÂM GẮT CỦA BẢO
TANG VIỆN!

ÔNG ĐẶNG BÁ TÂM LÀ
BAN NỖI KHỔ CỦA TÔI
ĐÂY, MÀ CHUYỆN GÌ VẬY!

À, CÓ TÍ VIỆC RIÊNG XIN
ÔNG CHỜ CHO BA CẬU ẤY BIẾT!

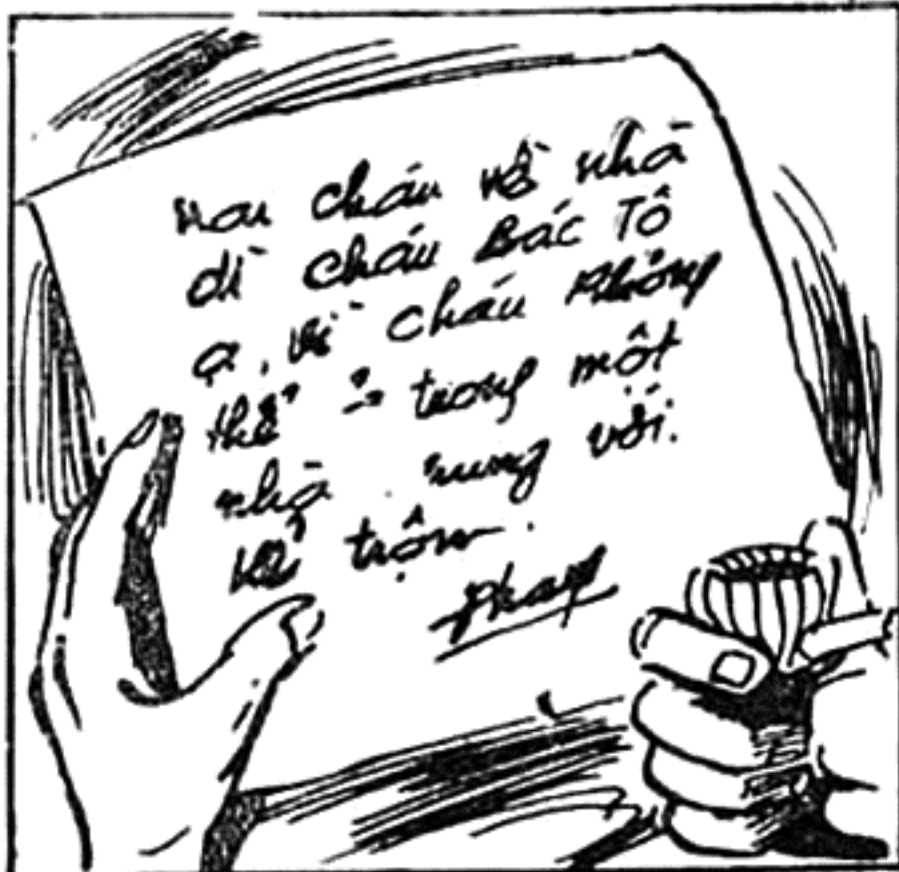
ANH LÀ HOÀ, GHẮC ANH RỒI VỀ ÔNG
BÁ TÂM CHỮ? LÚC XÂY XA AN
MANG ANH Ở ĐÂU?

GÌ THẺ? PHANG LÀ ANH BÌNH.
 TIỀN THỨ BA Ở ĐÂY PHẢI KHÔNG?
 ANH ẤY VIẾT "TÊN ĐÀ" CHO PHÉP
 TÔI XEM ĐƯỢC. KHÔNG!

"CÓ VẬY"

YẬY THÌ ANH PHANG
 BIẾT AI LÀ TÊN TRÔM?!

CÓ THỂ LẮM, NHƯNG
 CŨNG CÓ LẼ HẸN
 LÀ TÊN TRÔM RỒI
 LẬP MẪU NÀY CHĂNG?

KHÔNG ĐÀU! ANH PHANG
 MÀY LÚC RẦY NHƯ ĐIỆN, HAY
 MẤT TRÍ GÌ ẤY, ANH ĐỂ
 LẦN VÀ CÓ KHÍ TRÔNG
 GÀ VỎ RA QUỐC!

CÓ LẼ TÔI CẦN GẶP
 ANH PHANG ... , ÔNG BIẾT
 PHANG Ở ĐÂU KHÔNG?

CÓ LẼ CẬU ẤY VỀ NHÀ ĐI
 CẬU ẤY Ở GIA ĐÌNH!

SAU LÚC TÌM ĐƯỢC NHÀ.
 CHIỀU HỒM ẤY TÔI THẤY MỘT BÔNG
 NGƯỜI BỊT MẮT, TAY ĐEO GĂNG
 TÔI NGẠI LÀ LÀ TÊN BẮT CHIẾN

TÔI MUỐN TRI HỒ LÊN SONG
NGẠI "DÀN CHỨNG" CHO RẰNG
TÔI LÊN CỜ VÌ HỌ GÁN CHO
TÔI LÀ TÊN MẤT HỒN. ĐẾN LÚC
ÁN MẠNG Ở BẢO TÀNG VIỆN
XÂY RA TÔI THẤY ĐỒN CHO BÁC
TÂM BA CỦA ANH THUYẾT BẠN TÔI
VÀ HẬN CHO MÌNH VÌ TẠI SAO
KHÔNG NHỚ NỖI VỚC DÁNG
TÊN KHẢ NGHI MÀ TÔI THẤY...
NÊN TÔI TRÖN VỀ ĐÂY VÀ
BIẾT THU CẢNH CẢO HỌ VẬY, CHỨ
TÔI CHƯA BIẾT RÕ LÀ AI ...

NHƯ VẬY LÀ NHẢ
ĐÂY ĐỦ, CẢM ƠN ANH.

TẤT CẢ CÁC LỜI KHAI ĐỀU
MẬP MỠ VÀ MÀU THUẦN VỚI
NHAU THẬT LÀ RÕI TRÍ ...

BÁC CHẠY CHẠM CHẠM CHO
CHÁU YÊN TĨNH XEM LẠI NHƯNG
GÌ, CHÁU GHI ... XEM LẠI TỬ
ĐÀU ... NÀO ...

"... KHÔN CHONÓ... GÂY RA
ĐIỀU BẤT CHÍNH NÀY LÀ TÔI
MANG ... " À HAY LÀ ...
THỬA BÁC!! QUAY XE TRỞ LẠI
CHÁU BIẾT THỦ PHẠM RỒI

VÌ KÀO ĐÓ CÁC BẠN THẨM TỬ CỦA
LIÊN VÀ VỊ ? VỊ NÀO MÀ KHI
LỘT ĐƯỢC MẶT NẠ ĐÃ LÀM CHO
ÔNG TÂM GÁC DAN PHẢI XỈU
VÀ ĐỪNG TÌM LƯƠN VẬY ?

CÁC BẠN XEM LẠI TỪNG NGƯỜI
VÀ TỪNG LỜI NÓI HẦU CÙNG
NHƯ B. LIÊN ĐỂ ĐI ĐẾN KẾT
LUẬN MỘT CÁCH CHÍNH XÁC;
VỊ NÀO LÀ TÊN TRÖN BÍCH
NGỌC ? TẠI SAO MÀ BIẾT ?

GỎI VỀ CHO VỊ SƠN NGHE CÁC
RAM
VUI - 667

Đọc

TUỔI-HOA

TRUYỆN VUI
của NGỌC THY

TRONG gia đình tôi, ngoại trừ Ba và Me thì ai cũng khoái «TUỔI-HOA» cả. Từ anh Minh, anh Châu, chị Dạ, anh Ngọc tôi và cu Mỹ đều mê «phờ» cả người. Anh em tôi lại không bao giờ đọc chung một tờ cả, cứ đầu tháng và giữa tháng, tui tôi nộp tiền cho anh Minh đi mua sáu tờ, về phân phát thi nhau đọc, xong mạch ai nấy cất để đóng bộ. Đầu tháng thì không nói chi, chứ giữa tháng tài chánh bắt đầu khó xoay xở. Phải năn nỉ ỉ ỏi với mẹ cho vay cuối tháng trừ tiền «lương» gấp đôi (lương đây là lương quả hàng tháng đấy!)

Tôi nói vậy, các bạn chắc nói «chỉ có 8 đồng mà để dành không được». Ày! chờ vội nóng. Để tôi kể bạn nghe. Tiền lương mẹ phát đầu tháng thì phải tiêu đầu tiên tiền hàng cho cái miệng. Sau đó là xinê. Xinê quyến rũ như TUỔI-HOA. Có điều xinê luôn luôn thường trực chờ đợi bất cứ giờ nào, phút nào đều đáp ứng tất cả,

còn TUỔI-HOA phải chờ xanh cả mắt.

Mỗi khi có tiền sẵn trong túi thì ông chủ rạp lại đổi những phim thiết hấp dẫn. Khi thì «ĐIỆP VIÊN 007» . Lúc «ĐIỆP VIÊN 117» hoặc cao bồi, La mã. Vì vậy nhin cũng không nỡ.

Sau cùng anh Minh đưa ra ý kiến «Dạ Me coi TUỔI-HOA». Vì được hai cái lợi:

— Lợi thứ nhất được ăn tiêu thong thả hơn.

— Lợi thứ hai, Me coi Tuổi Hoa thì phải chi tiền cho bọn tui mua TUỔI HOA đầu tháng và giữa tháng.

Me cũng thích xem truyện nhi đồng lắm. Nhưng me lại hay đọc truyện Tây Du Ký bằng tranh hay truyện cổ tích.

Kế hoạch đầu tiên anh Minh bày ra là «Cổ Động TUỔI HOA». Ngay hôm đó. Tui tui thi nhau kể cái hay TUỔI HOA, nào là ĐẸP, BỒ ÍCH, THÍCH HỢP MỌI LỬA TUỔI v...v...

Chị Dạ được liếng là nịnh hay, được «bồ» ở cạnh mẹ cổ động. Tui tôi thi nhau hét vang nhà «TUỔI HOA muôn năm». «Đọc Tuổi hoa bằng uống mười thang thuốc bồ». Tui tui lại «moi» Dzic Dzắc ra đổ mẹ, để mẹ trả lời trật lất vì bầy của Dzic Dzắc. Tỷ dụ như:

— Me xem. Cuối chân trời có cái gì?

Me nheo mắt quan sát kỹ rồi trả lời:

— Núi chữ gì...

— Trật lất. Cuối chân trời có chữ i
Hi Hi... Ha ha...

Và chị Dạ tiếp:

— Me mua TUỔI HOA đi me, Trong đó có câu đố hay lắm... Vui ghê đi...

Me trả lời :

— Câu đố vớ vẩn chứ hay ho gì ?

Tức thì cả bọn đang cười nói vụt nín bặt. Cu Mỹ định cải-chỉnh. Anh Minh nheo mắt ra dấu im lặng và rút lui một mạch. Kế hoạch đầu tiên bị hỏng một cách không ngờ.

Cả bọn kéo nhau ra hè bàn tính. Vì được lợi chung nên cả bọn hăng hái lắm. Những kế hoạch được đem ra phân tích trước khi thuyết mẹ. Nhưng chủ ý kiến nào có thể gọi là « thắng » được. Cả bọn lo âu. Vì ngày 15 gần kề mà bọn tui đang lâm vào cảnh túng thiếu kể trên.

Chiều hôm ấy anh Ngọc lại cảm phải nằm liệt giường. Thế là chúng tôi mất một cánh tay đắc lực. Anh Ngọc tuy bệnh nhưng không quên kế hoạch. Anh thêu thào nói :

— Đề anh đánh một « cú » thử hai xem sao. Cứ tin đi.

Bọn tôi kéo « rốc » ra ngoài chờ đợi.

Me lo âu khôn tả. Anh Ngọc chẳng ăn gì được ngoài hai ly sữa mỗi ngày. Me cầm tay anh hỏi thăm. Anh Ngọc phều phào đáp :

— Me mua TUỔI HOA con đọc... Vậy mới chóng khỏi... Con bệnh tinh thần nữa mà me..

Me cần nắn :

— Lại TUỔI HOA... có cái gì hay mà chúng mày thích thế ?

Vấn về mặt mũi :

— Hay... mà me. Cho tiền chúng con mua đi... me.

Me có vẻ xiêu lòng.

— Đứa nào cũng la hay. Tao hổng thấy hay cái gì. Chỉ bày vẽ thôi. Khỏi bệnh rồi hãy đọc gì cũng được..

Nghe báo tin mừng. Ai cũng khoái ra mặt. Vậy là từ đây. Có người gánh hộ được một phần.

Mấy hôm sau, chả nghe me đã động gì chuyện me hứa. Cả bọn lại họp và nhất quyết lần cuối cùng. Không thì sẽ loạn to. Không được kỳ này thì « tuyệt thực » cả lũ.

Tối hôm đó Me nằm đọc truyện TÂY DU. Sau khi học bài xong, cả sáu anh em về phòng, khệ nệ ôm Tuổi Hoa hết tất ra trình diện. Tất cả đủ 70 cuốn, thành 1 chồng cao. Sáu chồng đều nhau, để một loạt trước mặt me.

Me ngồi bật dậy, ngạc nhiên :

— Ô Hay ! làm gì quái gỡ thế ? « Biểu tình » cái chi ?

Anh Dũng đại diện ứng tiếng to và rõ :

— Me xem TUỔI-HOA hay hay không đề cho chúng con tiền mua mỗi tháng.

Anh Ngọc kè kè làm nhân chứng :

— Me hứa với con.

Chị Dạ lật một tập TUỔI HOA đưa cho mẹ.

Cả bọn hồi hộp theo dõi biến chuyển trên mặt mẹ. Mẹ gật gù :

— Đẹp đấy nhỉ. Bỏ ích đấy.

Và mẹ ngẩng lên nhìn một loạt sáu đứa con. Mẹ cười, nói :

— Me bằng lòng.

Tức thì cả bọn nhảy cẫng lên, reo hò ầm ỹ. Mẹ vẫn tiếp tục coi. Xem chừng « mê » quên đi.

Viết cho

TUỔI TRẮNG TRÒN

9

Mặc cảm

NẾU xã hội nhân loại ngày nay ai cũng như ai, bằng nhau về tất cả mọi phương diện thì chắc chắn không hề có vấn đề mặc cảm. Khốn nỗi xã hội loài người không bình lặng như thế đâu, đã từ lâu rồi, nó đầy rẫy những cái bất bình đẳng: người khỏe người yếu, người giàu người nghèo, người đẹp người xấu.v.v... Con người có lý trí nên đã sớm nhận ra những cái gì mình hơn người và một lúc cũng nhận ra những cái gì mình kém người. Những nhận thức đó đưa chúng ta tới mặc cảm.

Có bao giờ bạn thấy tủi thân khi mặc một chiếc áo cũ trong khi cạnh mình cô bạn nào cũng áo quần đúng mốt, trang điểm dàng hoàng không? Cũng như có bao giờ bạn ngậm hãnh diện về lực học của bạn và cho rằng cả lớp không một ai có thể qua mặt bạn được? Cả hai trường hợp đó bạn đều mang mặc cảm cả, trường hợp đầu là tự ti mặc cảm và trường hợp sau là tự tôn mặc cảm.

Chúng ta hãy phân biệt và nhận thức mặc cảm. Biết rằng mình nghèo khác với tủi thân khi biết mình nghèo. Nhưng có nên giữ mãi mặc cảm không nhỉ?

Trước hết là trường hợp tự ti mặc cảm. Bạn thấy mình thua sút bè bạn nhiều quá chăng? Bạn nghèo, họ giàu; bạn xấu, họ đẹp... và bạn cứ yên trí mãi rằng không bao giờ mình có thể so sánh với họ được, không bao giờ mình có một chỗ đứng cao như họ được. Bạn yên trí như thế để rồi nhiều đêm phải nhỏ những giọt nước mắt đắng cay và tự trách mình sao lại có một ngôi sao bản mệnh quá xấu.

Bạn, bắt đầu từ hôm nay đi, bạn hãy phá bỏ tất cả những mặc cảm chôn vùi mọi ý nghĩ là mình luôn luôn sút kém. Những mặc cảm đó như một cái lưới, nó quấn lấy bạn, nó bắt bạn phải khép kín, không thích giao tiếp, không muốn cởi mở. Nhiều người thông cảm với bạn lắm, vì làm sao thích giao tiếp cho được khi đối tượng của sự giao tiếp hình như bao giờ cũng ở trên cao và, phần bạn, bạn đứng bên dưới họ. Làm sao cởi mở

cho được, cởi mở để mọi người nhận rõ mọi khuyết điểm, mọi thiếu sót của bạn sao? Nhưng dù sao, bạn cũng không thể sống trong mặc cảm mãi được nó làm bạn ra khó khăn và vụng về. Nhiều khi bạn đâm ra thua sút người khác vì mặc cảm của bạn chứ không phải vì những yếu kém nhỏ nhỏ bạn mang. Như một người bệnh tưởng, căn bệnh không lấy gì làm nguy hiểm, nhưng vì quá lo sợ, họ tưởng rằng họ sắp sửa chết đến nơi, đôi khi vì ý tưởng đó quá mãnh liệt, họ đâm ra chết thật, chết không phải vì bệnh mà chết vì yên trí rằng bệnh của mình nặng quá đến nỗi không ai có thể chữa được. Chúng ta không thể nào bắt chước họ, bạn nhỉ, nhưng nếu cứ mang mãi mặc cảm, vô tình chúng ta đã một phần nào giống họ rồi đấy.

Phá bỏ mặc cảm không có nghĩa là chúng ta nhắm mắt lại để không còn nhìn thấy thực trạng đau thương. Chúng ta đã phân biệt nhận thức và mặc cảm. Bạn cứ việc rộng mắt để nhìn ra những khuyết điểm của mình. Thấy mình khuyết điểm mà không mang mặc cảm, thế mới hay.

Có thứ khuyết điểm sửa chữa được, nhưng cũng có thứ khuyết điểm không thể sửa chữa hoặc khó mà sửa chữa. Thí dụ trong lớp bạn cứ đứng dưới mái, hoặc một môn nào đó, bạn cứ kém mãi, và bởi vậy bạn mang mặc cảm là dốt nhất lớp. À, cái này thuộc loại khuyết điểm có thể sửa chữa được đấy. Bạn cố gắng thêm đi, chăm chỉ thêm đi. Không dám đoan chắc với bạn là sau khi đã chăm chỉ bạn sẽ giỏi nhất lớp, nhưng dám cam đoan với bạn, ít ra bạn cũng chiếm được địa vị trung bình, vào lớp bạn có thể ngừng đầu lên nhìn mọi người chứ không mãi cúi đầu như trước đây. Thế là bạn hết mang mặc cảm rồi đấy.

Hoàn cảnh gia đình bạn eo hẹp khiến việc học của bạn trở nên khó khăn. Cái này thì khó mà sửa chữa được đây. Nhưng bù lại bạn có ý chí nhiều hơn các bạn khác. Hoàn cảnh gia đình cũng như ý chí đều là những yếu tố ảnh hưởng đến sự học của bạn; bạn kém người cái này, nhưng lại hơn người cái khác, vậy thì có gì mà phải mặc cảm. Ở đời có ai là hoàn toàn cả đâu.

Cũng vậy, khi mặc một áo cũ đi giữa một đám bạn bè ăn vận hợp thời trang để bát phở vào một chiều thứ bảy nào đó. Bạn có thể mỉm cười nghĩ rằng: Các nàng cũng chẳng hơn gì ta đâu, áo dài của ta cũ rồi, nhưng ta lại .. lại... xinh hơn và chưa biết người ngoài đã chú ý đến ai nhiều hơn». Nghĩ như vậy không phải là đánh lừa mình, nhưng là ngay thật nhận những cái mình kém người cũng như những cái mình hơn người.

Giáo sư F. Lelotte, S.J. rất có lý khi viết trong bộ sách « Giải quyết vấn đề nhân sinh » một câu nhỏ: « Không ai lại từng bắn, dốt nát đến nỗi không có cách nào để giúp ích cho đoàn thể nhân loại ». Chúng ta cũng có thể bắt chước giáo sư để nói rằng: Không ai lại bị Thượng đế bạc đãi đến nỗi không có thể tự hào rằng về một điểm nào đó mình hơn người khác. Tất cả những gì nhân loại có được: tiền tài, danh vọng, vẻ đẹp, khôn ngoan đều do Thượng đế ban cho và « mỗi người chỉ nhận được

một phần sản nghiệp mà Thượng đế dành cho nhân loại». Do đó, những người xem ra đầy đủ, sung mãn hơn bạn, chưa chắc họ đã hơn bạn đâu. Như thế, việc gì bạn lại cho rí mình thấp kém để rồi mang mặc cảm và buồn tủi.

Bắt đầu từ hôm nay. Phải từ ngày hôm nay nhất định tự ti mặc cảm phải mất chỗ đứng trong con người bạn.

Với những bạn sẵn mang một tự tôn mặc cảm cũng thế. Chúng ta có thể vui vẻ vì được những ưu điểm hơn người khác. Nhưng chúng ta cần phải xét lại con người mình một chút. Bạn thuộc thành phần «đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi», mừng cho bạn đấy, nhưng hình như ý chí bạn lại quá yếu ớt, bạn kém nghị lực, dễ thất vọng. Hoặc sức khỏe bạn lại quá tệ, gió thổi một cái đã muốn bay. Như thế thì bạn vẫn còn thua người nhiều, chưa có thể tự tôn mặc cảm được.

Hay dù bạn là một hoa khôi trong trường đi, giữa đám đông, ai cũng chú ý đến bạn. Nhưng hình như nụ cười của bạn không được tươi như cô bạn ngồi cùng bàn học. Cô ta không đẹp bằng bạn, nhưng lại có duyên, ai cũng thích nói chuyện với cô ta cả. Như thế, bạn hơn cô ta về phương diện này, nhưng lại kém về phương diện khác, bạn chưa có thể tự tôn mặc cảm được.

Chưa nói đến vấn đề đạo đức, nghĩa là chưa đặt vấn đề có nên tự tôn không, chỉ cần biết rằng, con người chỉ có thể tự tôn một khi họ hoàn toàn hơn hẳn những người khác về mọi phương diện, họ cũng hoàn toàn tự lúc, không cần nhờ vả đến ai. Như vậy thử hỏi trong chúng ta, ai dám mang óc tự tôn mặc cảm đây?

Như một người cha thay vì trực tiếp cho tiền người hành khất, ông đưa số tiền đó cho cậu con để cậu này cũng được góp phần vào việc từ thiện bằng cách trao số tiền đó cho kẻ khó. Dĩ nhiên cậu bé này không thể tự hào với cô bạn nhỏ bên hàng xóm về số tiền mình cho kẻ khó, vì nó không phải của cậu, cậu bé chỉ có thể hãnh diện vì công việc làm của cậu mà thôi. Cũng vậy, nếu Thượng đế không ban cho chúng ta những ưu điểm những khả năng ta đang có thì chúng ta cũng hoàn toàn tay không: vậy tại sao ta lại vì những ưu điểm đó mà mang một mặc cảm tự tôn. Chúng ta chỉ nên hãnh diện khi đã dùng những ưu điểm, những khả năng đó để giúp ích người khác.

Tâm hồn chúng ta không thể chứa chấp những u sầu, hờn tủi, nó cũng không thể mang những hờm mình, kiêu căng. Tâm hồn bạn phải là một tâm hồn ngay thẳng trong sạch, hăng hái và quảng đại.

Ngày hôm nay, chúng ta sẽ hứa với nhau, là sẵn sàng bỏ mọi mặc cảm, cả tự ti lẫn tự tôn để được sống dễ dàng và cởi mở.

QUYÊN-DI

*Lai-rai cùng với TUỔI-HOA
Trước là Vui-Học sau là Học-Vui.*

** Hoàng-đăng-Cập*

MÙA THI: BẰNG CẤP VÀ CUỘC ĐỜI.

*« Thi ời là thi !
Sinh mi làm chi !
Ôi đời đời
Khóc cùng cười
Hòa theo mùa thi... »*

Thật đúng như lời hát của nhạc sĩ Đỗ-kim-Bảng, mùa thi là *mùa khóc* cũng đồng thời là *mùa cười*. Khóc không phải vì bị chia ly thầy kính bạn yêu ; khóc không phải vì đa cảm mộng mơ của tuổi học trò khi nhìn phượng nở hoa đỏ rực màu máu, mà khóc vì bị thất bại trong mùa thi — mỗi năm mới đến một lần — không giựt được mảnh bằng, tương lai miếng cơm manh áo của cuộc đời. Cười không phải vì vui trong niềm vui khám phá những điều mới lạ có khả năng nâng cao giá trị con người, mà cười vì bằng vàng bìa đá đề tên, tương lai vật chất rực rỡ, ngựa xe nhà lầu.

Thi đỗ là được tất cả, thi rớt là mất tất cả. Được gì ? Mất gì ? Được công hầu khanh tướng ? Mất nhà lầu

xe hơi ? Đời người chỉ có thể thôi sao ? Cái quan niệm hẹp hòi và nô lệ đó xưa kia đã từng bị tên thực dân Pháp Pierre Pasquier (tên cũ của đại lộ Minh-Mạng Saigon bây giờ) cho một bài học nhục nhã và đích đáng khi hắn thốt ra câu : « Mỗi thanh niên Việt-Nam đều có một ông quan trong đầu ». Chính trong tục ngữ Việt-Nam cũng có một câu tương tự, mặc dầu hình thức khác : « Phi cao đẳng bất thành phu phụ » May mà những người Việt-Nam có ý nghĩ như trên chỉ là thiểu số, chứ không thì dân tộc này sẽ ra sao ?

Nói như thế không có nghĩa là chúng ta chê bằng cấp, mà chúng ta chỉ muốn đưa bằng cấp trở về vai trò đích thực của nó, vai trò chứng tỏ được một phần nào (một phần nào thôi !) khả năng của người có nó, chứ không phải vai trò quyết định đời một người. Chính vì cho bằng cấp có vai trò sau, nên sau những kỳ thi, chúng ta thường đọc thấy trong các báo hằng ngày những tin đau lòng : tự tử vì thi hỏng. Thiến gì người tuy thi rớt lên rớt xuống mà vẫn tạo được

những công nghiệp danh lưu hậu thế. Trong lịch sử văn học Việt-Nam, gương Tú-Xương còn trờ trờ ra đó. Còn tên những tiến sĩ bằng nhân bây giờ ở đâu hay là đã bị chôn vùi dưới ba tấc đất?! Trong tác phẩm « *Nói với tuổi hai mươi* », tác giả đã viết : « Cái bằng tú tài hay cái bằng Cử nhân tự nó, nó không xấu ; nhưng cách sử dụng những thứ bằng cấp ấy để làm những bức tường hạn chế, những bức tường giai cấp, những cơ sở bảo vệ cho quyền lợi của những giai cấp — ta gọi là những *giai cấp bằng cấp* — thì quả thực rất xấu xa » (Trích nói với tuổi hai mươi, trang 95-96)

Xấu xa thật !

« *Giai cấp bằng cấp* » này đã làm cho sự học hành mất hết cả ý nghĩa thiêng liêng ; học có mục đích để khám phá và vì mục đích này, loài người mới có thể tự hào hơn loài vật. Vì thế, đối với « *giai cấp bằng cấp* », « sự học hành chỉ là những khó nhọc cần thiết để mua một địa vị, một quyền lợi, và sự thi cử là những hạn chế cần thiết để bảo đảm cho địa vị và quyền lợi đó » (Nói với tuổi hai mươi trang 98). Sau khi đưa ra nhận xét về sự học hành trên, tác giả « *Nói với tuổi hai mươi* » viết thêm : « Một nền giáo dục mà như thế thì thực là một niềm tủi hổ. Tuy vậy đó không phải là lỗi của kẻ đặt ra chương trình đặt ra sự thi cử. Đó là tội ác của sự cấu kết thông đồng của những kẻ được xã hội ưu đãi nhờ bằng cấp của họ ». (Nói với tuổi hai mươi, trang 96).

Nếu một người có phương tiện học được hoài, nhất định người đó sẽ thi đỗ, bằng cấp đầy mình, nhưng thi đỗ với mục đích của « *giai cấp bằng cấp* » thì thật là đáng tủi hổ cho dân tộc

Việt-Nam hơn bốn ngàn năm văn hiến. Người có bằng cấp cao, bằng cấp thấp, hay không có chỉ hơn nhau ở phương tiện mà thôi !

Chính triết gia danh tiếng Descartes đã xác nhận « Bất cứ một người nào dẫu dần dần ngu si đến đâu cũng có thể hấp thụ được những tình cảm tốt và cả những khoa học cao siêu nhất nếu được hướng dẫn đúng cách ».

Như thế, không có ai mà không có khả năng giựt được những mảnh bằng cao nhất cả, sở dĩ ở Việt-Nam ta, nhiều người không học hành đến nơi đến chốn là vì phải ra đời sớm lo miếng cơm manh áo không có phương tiện và thì giờ học đó thôi.

Nếu ai cũng hiểu như vậy, thì sẽ không còn « *giai cấp bằng cấp* » nữa, sẽ không còn phải khổ đau đến nỗi phải tự tử vì thi rớt nữa, sẽ không còn có cảnh người lợi dụng bằng cấp để bảo vệ quyền lợi vật chất thấp hèn nữa, sẽ không còn phải hát như thế này nữa :

« *Hôm nay còn thi*

Mai kia còn thi

Ôi đời đời

Khóc cùng cười

Hòa theo cùng thi ».

Học lẽ dĩ nhiên là hy vọng đỗ. Nếu lỡ bị rớt thì chả nên buồn, đó là vì chưa khám phá hết được những điều hay ho trong chương trình đó thôi ; học lại sang năm lại thi, lo gì ! Mục đích học đâu phải chỉ để thi đỗ, mà để khám phá ! Học để khám phá thì mới thích học được, mà khi đã thích học thì nhất định nếu có thi thì hy vọng sẽ đỗ dễ như trở bàn tay, nếu học chểnh mảng thì sự học sẽ là một cực hình. Còn nếu thất vọng chán đời vì thi rớt, và không có phương tiện tiếp

tục học, hầu có một mảnh bằng đề lo miếng cơm manh áo, thì bạn ơi, bạn cứ vui vẻ trau dồi tài riêng (ai mà chẳng có tài riêng) của bạn đi, không phải ở xã-hội này ai cũng đều ở « giai cấp bằng cấp » hết cả đâu, mà nếu có thì chỉ là những kẻ vong bản quên giống nòi, không biết đến tình người.

TẠI SAO CÁC HỎA TIẾN PHẢI BAY THẬT NHANH ?

Qua các phim thời sự khoa học, ta thấy hỏa tiễn bay thật nhanh lên trời, nhanh như sao xẹt. Tại sao vậy ? Đó là vì nó phải bay nhanh như vậy mới thoát khỏi sức hút của địa cầu.

Khi hỏa tiễn càng lên cao thì trọng lực càng yếu. Hỏa tiễn phải bay thật nhanh lên cao cho kịp đến vùng mà trọng lực địa cầu không còn ảnh hưởng nữa. Vì thế, hỏa tiễn phải bay với vận tốc 38.000 km. một giờ, (độ

chừng 10,5 km. một giây) mới có khả năng tránh được ảnh hưởng của trọng lực để khỏi rơi xuống đất và để tự do bay trong không gian.

Hỏa tiễn cũng có thể bay chậm được nếu nó mang theo nhiều liệu đầy đủ. Nhưng, hiện giờ các nhiên liệu dùng cho hỏa tiễn nặng quá, hỏa tiễn chỉ có thể mang một lượng nhiên liệu vừa đủ với vận tốc nhanh như trên để thoát khỏi sức hút của địa cầu. Nếu tìm được nhiên liệu nhẹ hơn, hỏa tiễn sẽ bay chậm hơn. Người ta đã nghĩ đến dùng năng lượng nguyên tử là một nhiên liệu rất nhẹ. Nhưng, khổ thay, các máy sản xuất năng lượng nguyên tử lại quá nặng nề. Hiện giờ, người ta chỉ cần giải quyết làm sao có thể chế tạo được một máy sản xuất được năng lượng nguyên tử nhưng lại nhẹ nhàng là có thể cho hỏa tiễn bay chậm hơn được.

LỊCH-SỬ KHOA-HỌC VÀ KỸ-THUẬT CỦA LOÀI NGƯỜI

(tiếp theo)

A.— Khoa-học thuần túy.

1917.— Hardy và Ramanujan : lý thuyết về các số.

1918.— Rutherford phân tán nguyên tử.

1921.— Langmuir : cấu tạo một nguyên tử héli.

1922.— Jean Perrin : điện tử.

1923.— Louis de Broglie : cơ học ba động.

1924.— Werner Heisenberg : cơ học nguyên lượng.

1925.— Millikan quan sát vũ trụ tuyến.

1928.— Einstein : lý thuyết đơn trường.

1930.— Paul Dirac áp dụng thuyết tương đối vào cơ học ba động — Nhà thiên văn học Clyde Tombaugh quan sát sự hiện hữu của hành tinh Pluton.

1934 — Yukawa tự định sự hiện hữu của trung tử. Irène và Fred, Joliot Curie thực hiện phóng xạ nhân tạo.

1936.— Louis Couffignal : lý thuyết máy tính.

1938.— Anderson khám phá trung tử.

1939.— Hablan, Joliot và Kowarski : phản ứng nguyên tử liên tiếp.

1940.— Kersl máy gia tốc điện tử (bêtatron).

ĐÌNH CHÍNH: Trong Tuổi Hoa số 72, xin các bạn sửa lại :

1845.— Fizeau.

1900.— Max Planck : thuyết nguyên lượng. Trang 40, dòng thứ 5 (trên đếm xuống), xin xóa chữ Néonov. Cùng trang 40 : dòng 15 (trên đếm xuống) : Soyuz 1 (chớ không phải Sayuz 1).

GIẢI ĐÁP THẮC MẮC

EM HỒ-NGŨ (Thành nội Huế).

1) Tại sao khi một trái banh bơm nặng ta đã thấy nhẹ, trái lại khi banh xiu thì đã lại thấy nặng vì khi bơm không khí vào nhiều thì banh sẽ nặng hơn chứ ?

Theo anh thì như thế này : khi banh xiu đã thấy nặng là vì trong ruột banh không có không khí, banh chỉ còn bị áp lực không khí bên ngoài đè nặng lên trên (áp lực này bằng một kilô trên một centimét vuông) Như thế ta đã thấy nặng vì bị không khí bên ngoài giữ banh lại Trái lại, khi ta bơm không khí vào cho banh phồng lên, ta đã thấy nhẹ là vì áp lực của không khí trong banh phản ứng ngược chiều với không khí ở ngoài banh. Không khí ở ngoài banh đè banh làm banh nặng, không khí trong banh cản trở không khí bên ngoài, làm áp lực không khí bên ngoài bớt. Vì thế nên khi banh được bơm phình lên, ta đã thấy nhẹ. Còn trọng lượng không khí trong banh không đáng kể, một lít không khí nguyên chất ở 0°C dưới áp suất thường chỉ cân nặng được 1,293 gam.

2) Viêm nhiệt là gì ? — Viêm nhiệt là nóng bức. Mùa viêm nhiệt là mùa nóng bức.

3) Trong các báo Việt Ngữ thường có các chữ UPI, AFP, AP, Reuter, những chữ đó nghĩa là gì ? — Đó là tên các thông tấn xã quốc tế. Đây là cơ quan chuyên môn đi thu thập các tin tức trên thế giới.

— UPI (United Press International). Hợp Chúng Xã. Cơ quan lấy tin của Mỹ, trụ sở ở Nữu-Uớc.

— AP (Associated Press). Mỹ Liên Xã, trụ sở tại Nữu-Uớc.

— AFP (Agence France Presse). Pháp Tấn Xã, trụ sở ở Ba-Lê.

— REUTER Thông Tấn Xã của Anh, trụ sở tại Luân-Đôn.

— TASS (Telegrafnoie Agentstvo Sovietskovo Souza) Thông Tấn Xã của Nga, trụ sở tại Mạc-Tư-Khoa.

— VTX — Việt Tấn Xã.

4) Muốn đo độ cao của hòn núi người ta đo bằng cách nào ? Dùng lượng giác học.

5) Cộng Hòa Saint-Marin ở đâu ? Đây là một Quốc-gia nhỏ nằm trong lãnh thổ nước Ý, về phía biển Adriatique, diện tích chỉ được 64 cây số vuông, có 14.000 dân, thủ đô là San Marino. Nơi đây nổi tiếng về sưu tầm tem.

EM LƯƠNG-TRI (Tân-Bình, Gia-định). Được em hiền như vậy, anh thích quá, đúng là tri kỷ của anh rồi đó. Bốn câu hỏi của em anh chỉ giải đáp được ba câu, còn câu về thôi miên anh xin chịu vì anh chưa được đọc một cuốn sách nào nói về vấn đề này.

1) Dampier có phải là nhà hàng hải không ? Phải. Tên họ đầy đủ của nhà hàng hải này là William Dampier. Ông là một nhà hàng hải Anh, sinh ở East Coker (1652 — 1715). Ông là một vị tướng tàu ô lừng danh ở thời đó. Ông là người đã khám phá ra đảo Tân Guinée (ở phía Bắc Úc-Châu).

2) Khói vào mắt dĩ nhiên là có hại rồi.

3) Phải ống nghiệm mới được. Hỏi các nhà bán hóa phẩm. Đun đến khi hỗn hợp vừa tan hết thì thôi. Nhớ chưng cách thủy.

Vui cười

CÒN PIN...

Thấy RADIO tự nhiên chẳng hát nữa. Tý hỏi ba :

— Sao nó chẳng hát nữa ba ?

Ba Tý đáp :

— Chắc hết PIN rồi.

Tý cãi :

— Chưa hết đâu. Hồi nãy con mở ra thấy còn đủ nguyên 4 cục PIN con ó mà.

Ba Tý :

— Ờ ! Ờ

Nguyễn-đình-Kim-Dũng
(nhóm DUY-TẤN)

TIẾP TRANG 29

đọc

TUỔI HOA

Ba nghe ồn. Bỏ mắt kiếng ra, Đề báo lên bàn bước lại xem. Nghe rõ chuyện. Ba cười tươi như hoa :

— Ba lớn nên không đọc báo thiếu nhi. Nhưng ba khuyến khích các con đọc và viết cho tờ báo lý tưởng này.

Cả bọn lại hò reo ầm ỹ. Mẹ trông theo tiếp :

— Còn mẹ. Mẹ cũng sẽ đọc **TUỔI HOA** nữa...

Ngọc-Thy

anh em

Chiếc bóng màu xanh từ từ phồng to lên. Chú nhỏ đỏ cả da mặt, híp mắt lại và hai má phùng lên như ngậm hai trái quít, cố lấy hơi thối. Đứa em đứng cạnh đấy, khoái chí nhe hàm răng sún ra cười, hai bàn tay vỗ vào nhau nghe đôm-đốp :

— A Ha ! Anh Lam tài quá ta. Thối nữa, thối nữa đi anh...còn bé mà !

Chú nhỏ tên — Lam — đặc chí lắm, thối thật dài thật mạnh, dùng hết không-khí trong buồng phổi. Chiếc bóng xanh ban đầu xẹp lép. Rồi nó phồng to bằng trái quít, bằng trái cam, bằng trái bưởi...Chú nhỏ bặm nhấm tịt mắt lại vì sung sướng nên không để ý điều đó. Và chú nhỏ vẫn..thối Ô ! Chiếc bóng bây giờ đã to lắm rồi cơ đấy. To hơn nữa. To hơn một tí xíu nữa. Màng cao-su của chiếc bóng căng-thẳng ra, mỏng dính. Eo ơi ! Ghê quá. Chiếc bóng đã no cứng hơi rồi, đã phồng to bằng hai...cái đầu của chú nhỏ rồi. Nhưng mà đứa em chú vẫn thúc hối :

— Thối nhanh lên anh Lam... Còn bé mà !

Ba tiếng « còn bé mà » của đứa em chưa dứt thì... « Bùm ! » ! Thối rồi, chết mất rồi. Toi hai tý rồi. Chiếc bóng nổ tung, những mảnh vụn bắn vung tứ phía.

Đứa em thối vỗ tay và nín cười, ngo-ngác. Chú nhỏ cũng vậy. Trong một giây phút ngắn, hai anh em nhìn nhau. Và rồi...đứa em xịu mặt xuống. Mí mắt trên của đứa em hồng hồng. Cái miệng méo sệch, bệu-bạo muốn khóc. Cái cổ họng run-run nhè-nhẹ, có tiếng sụt-sùi phát ra từ đấy Hai bàn tay bé xiu lúc nãy thì vui-vẻ đánh vào nhau, bây giờ thì buồn buồn xoa nắn lấy nhau. Đứa em ảm-ức đứa anh ghê lắm. Đứa em bắt chợt hét lên trong khi nước mắt ràn-rụa chảy xuống má :

— Tui không biết ! Anh bắt đền tui đi !

— Ở đó mà đòi bắt đền. Còn lâu à ! Ai biểu mày ham thối to quá mần chi...

Chú nhỏ ngừng lại, dò xét thái độ của em chú và tiếp :

— Bây giờ nó bẽ, ráng chịu...

Đưa em tức quá, đưa tay quẹt nước mắt, ngược nhìn đưa anh bằng cặp mắt tóe lửa. Bất chợt đưa em nhào tới, nắm nhanh lấy một cánh tay chú nhỏ. Hàm răng đưa em nhe ra — tuy sún bớt hai cái, nhưng vẫn còn lại những chiếc răng sắc bén — cắn mạnh vào cườm tay chú nhỏ... như Đa-ku-la hút máu.

— Áy... Đau... Buông tao ra Lưu! Mày điên rồi hả? Bộ mày là chó sao mà hờ một tí là... cắn hả?

Nhưng đưa em nhất định không thả tay anh nó ra. Chú nhỏ tức giận, đâm luôn một loạt vào lưng em chú mấy cú thật mạnh. Đưa em gan lì chịu đau, cắn mạnh thêm...

..

Thuở bé còn chung sống với nhau anh em Lam-Lưu có nhiều kỷ niệm. Hồi đó, Lam còn nhớ rõ: hai đứa mê chơi bong-bóng lắm. Mỗi ngày đi học mà cho Lam-Lưu mỗi đứa một đồng. Anh em không ăn quà mà lại mua bong-bóng thôi. Những chiếc bóng đủ màu xanh, đỏ, vàng, tím của chú Tư bán trước cổng trường. Lam không thích những chiếc bóng đã thổi sẵn, mà thích những chiếc bóng còn nguyên để xẹp: Lam sẽ tự thổi lấy vui hơn. Lưu bé, hơi yếu và ngẩn hơn nên thường nhờ Lam thổi hộ. Lam thổi mạnh lắm nên vẫn hay làm bẽ bóng của Lưu hoài. Lưu nghĩ là Lam muốn phá Lưu, muốn làm bẽ bóng Lưu để Lưu hết chơi, nên ức anh lắm. Thế là anh em lại có chuyện để đánh nhau ..

Còn nhớ bữa nọ má hết tiền lẻ nên chỉ cho mình Lưu một đồng đi học. Còn Lam vì là anh (hừm... vì

là anh) phải nhường nhịn em; đi học không có tiền quà. Hôm ấy, Lam không có bóng chơi. Còn Lưu mua được hai chiếc nhưng lại giấu kín trong cặp. Lưu muốn chơi một mình không cho Lam chơi với. Tuổi trẻ con vẫn có cái «tham-lam» như vậy.

Về nhà Lưu đem bóng ra nhờ Lam thổi. Lam thấy bóng khoái lắm. Trong trí Lam hiện ngay cái ý tưởng đoạt bóng của em. Lam thổi xong chiếc bóng, buộc thun đàn-giàng rồi nhưng chẳng chịu trao bóng cho em. Lam đứng ngây người ra, mân-mê, ngắm-nghía. Lưu bức lắm hét lên:

— Có đưa bong bóng cho người ta không nào?

Lam nheo mắt cười:

— Chà, quả bóng này màu tím đẹp ghê...

— Không có đẹp gì cả « có đưa bóng cho người ta không nào »?

Lam cứng đầu:

— « Rủi » không đưa thì sao?

— Mét má.

— Mốc xi!

Lam ôm chiếc bóng đoạt lấy ra sân. Lưu đuổi theo. Hai anh em rượt nhau vòng vòng để giành chiếc bóng. Lưu vô ý vấp phải rễ cây té trầy đầu gối. Lưu khóc oà lên. Hôm ấy hai anh em bị phạt nặng. Lưu thì bị quỳ gối quay mặt vào tường và đánh 5 roi, còn Lam bị thì trời ngoài gốc vú sữa cho kiến cắn và trưa nhịn đói không được ăn cơm.

Tuy vậy anh em Lam-Lưu vẫn chưa chịu chừa tật cũ. Nghĩa là Lam-Lưu vẫn thường « vọc lộn » nhau. Hồi đó Lam mới 9 tuổi, Lưu

7 tuổi. Số tuổi còn non dại, nào đã biết gì. Ba má vẫn thường khuyên

« Anh em như thể tay chân Hai con phải thương yêu nhường nhịn nhau ». Nhưng Lam-Lưu bấy giờ thơ dại lắm, không hiểu được thế nào là tình nghĩa anh em...

...

Chiều nay người bán bong-bóng lại đến! Người đó dựng chiếc xe đạp trước cổng nhà Lam. Người đó cũng thổi bong bóng, cũng buộc những chiếc bóng lại với nhau thành chùm thả lên và cho chúng múa-may với gió buổi chiều. Đám con nít bu chung quanh người đó, cười cười nói nói, có một hai đứa lùn quá, phải đứng nhón chân lên; với tay chia tiền cho người bán, mồm lái nhai;

— Bán túi một cái đi ông. ! Bán túi một cái đi ông!...

...Bây giờ Lam lớn rồi, không còn chơi bong-bóng nữa nhưng lại thích ngắm túi con nít chơi bong-bóng. Bây giờ Lam lớn rồi không còn giành chơi đánh lộn với em như trước nữa. « Lam ngày nay » biết thương em. Nhưng đến khi hai anh em hiểu nhau và thương nhau thì thời gian chung sống ấu thơ khi xưa không có nữa.

Ba má không hiểu giận nhau chuyện gì ghê gớm đến nỗi thôi nhau, không còn ăn ở với nhau. Ba bắt Lưu về với ba. Còn Lam về với má. Anh em hết được gần nhau. Anh em phải xa nhau để rồi lòng thương tâm nhớ. Tình nghĩa anh em Lam-Lưu chỉ gói trọn trong khoảng đời thơ ấu. Ôi! Khoảng đời thơ ấu sao mà thật đẹp.

Mấy hôm nay, chiều nào cũng vậy, Lam cũng ra ngồi trước sân

nhà chờ người bán bong đến. Lam thích nhìn cảnh người bán bong-bóng tíu-tít với lũ trẻ đề say-sưa hồi tưởng đến quãng đời tuổi thơ của mình. Lam mơ-màng tưởng như người bán bong bóng đó chính là Chú Tư thuở nào và trong đám trẻ vô tư kia có hai anh em Lam-Lưu

« Lưu ơi Lưu ! Phải chi bây giờ có em ở đây. Ừ, giá anh em mình không phải xa nhau vì ba má giận nghịch nhau...thì chúng ta có quyền hưởng lại kỷ niệm tuổi thơ ngày xưa ».

Thời gian ơi ! Sao mi không dừng lại ! Để Lam vẫn còn bé hoai, còn được sống bên em hoai, còn được hưởng những trò chơi vui thú mà chỉ tuổi thơ mới có...

Trần Bình Lành

(thi văn khuôn mặt học trò)

Thầy giáo đang giảng bài : Mùa xuân hoa nở khắp nơi. Mùa hè nóng nực Mùa thu thì lá cây rơi và người ta hái các trái cây.

Chợt thấy Còm đang nói chuyện thầy bèn gọi :

— Còm ! Hãy cho tôi biết khi nào anh hái các trái cây ?

Còm trả lời thật thản nhiên :

— Thưa thầy, con sẽ hái trái cây khi nào người làm vườn đã về và không có chó ở trong vườn.

PHI-LONG

NỖI SẦU CỦA CÔ HỌC TRÒ XA QUÊ QUA ĐIỀU BUỒN LỤC BÁT

Bài Đồng Khánh

Bỗng nghe rừng rụng hương hoa.
Trời mưa thành quách xóa nhòa
tên tôi.

Mai đi phố cũ xa rồi
Thương chi suốt tóc cho rơi lệ sầu.

Bài Phan Chu Trinh

Nỗi buồn thành vũng bao la
Rừng thông gió lộng sương sa cát
bồi.

Biển Thanh bình dấu chân tôi.
Ngũ hành sơn đó muôn đời ai quên

Bài Bùi Thị Xuân

Núi cao thác nước khơi nguồn
Triền con dốc nhỏ cánh chuồn chuồn
bay

Người đi gió bỗng lất lây
Qua rồi tuổi nhỏ thơ ngây vào đời.

Bài Trưng Vương

Mưa lá me rụng đầy đường.
Chiều tan học buổi vương buồn
nhớ anh

Con đường thành ố mông mênh
Chuông nhà thờ đổ thênh thang gió
chiều

Bài Sainte Marie

Giờ xa xôi mấy trùng dương
Nhớ về đó trắng yêu thương qua
rời

Thôi tôi trở lại tiếng người
Cho dư âm lấp nụ cười xanh xao.

KIỀU THANH
Paris

EM YÊU QUÊ HƯƠNG

Em có một tình yêu
Tình yêu em cho quê hương
Em có một tình thương
Tình thương cho tổ quốc
Em có một tiếng thở dài
Chôn kín trong trái tim
Trái tim của em cho quê hương đó
Tiếng thở dài của em thì nhỏ
Những buổi tối nằm một mình ôm
gối

Nghe nhạc Phạm Duy trầm như
tiếng thở dài

Em yêu quê hương và yêu ngày mai
Quê hương em đau khổ
Và trái tim em thì nhỏ
Trong đó có một tiếng khóc
Vì người anh đi lính thật xa lâu
không về

Và cũng có một nụ cười.
Một nụ cười thật tươi
Lúc em hát một bài ca ngắn
«Tôi yêu nước Việt của tôi»
Trong trái tim em
Cũng có những bồi hồi
Rung như từng hơi thở
Những chiều em nằm dài mộng mơ
«Em có trái tim thật nhỏ
Em cho quê hương mình...»

B.H.

vua âm thực

HỒI nhỏ cỡ chừng 10, 12 tuổi ai lại chẳng có một chút... ăn tham phải không các bạn? Hà cũng vậy nhưng khổ nỗi Hà lại ăn tham nhiều ghê cơ, nhiều đến nỗi cả nhà phải đặt cho cái «danh hiệu» là «vua âm thực».

Vua này có nghĩa là dẫn đầu về các môn: tham ăn, dụ ăn, ăn vụng. Cái gì chứ nói đến ăn là Hà khoái nhất đời. Ở đâu cũng tìm tòi cho được cái gì ăn mới thôi. Hà chỉ việc dạo một vòng quanh bếp là các món ăn tức khắc vơi liền. Bởi vậy chị Hạnh chị Mai đang làm bếp hễ thấy bóng Hà lon ton đi tới là a lê lộp cửa bếp lại ngay. (Chẳng ai dám nhìn vua đâu, sợ phạm thượng đấy «vua âm thực» ạ).

Một hôm Hà đang lục tủ kiếm đồ ăn thì bỗng thấy chị Hạnh vừa đi đâu về, tay xách một túi gì có vẻ bí mật lắm. Hà vội vàng núp sau kệ tủ vì chị Hạnh đang hỏi Mai :

— Vua âm thực đâu rồi ?

— Ai biết, nó mới chơi ở đây xong.

Chắc nó lên gác rồi, cái gì thế ?

— Ồi xá lý.

— Cho Mai ăn với.

— Còn lâu, mua đề dành chiều mấy con bạn tới mời nó ăn đấy.

— Chị cất đâu coi chừng vua âm thực chiếu cố à nghen.

— Trên nóc tủ đồ ăn này, có thánh cũng không biết và nó với cũng không tới đâu mà lo.

Hà nép sát vào tường và khom hẳn người xuống. Chỉ sợ chị Hạnh quơ tay đụng phải thì nguy to. Vừa không được ăn lại vừa bị «cốc» ấy chứ lý.

Chờ chị Hạnh và Mai đi khỏi, Hà vội vàng bắc ghế thật cao lấy cho được túi rồi đem ngay lên gác dấu kín Hà «phái» ghê lắm cơ, chốc nữa

tha hồ ăn sương miệng. Thế này thì chị Hạnh bực lắm đây, nhưng mặc kệ chị ấy. Ai bảo mua ổi không cho em ăn lại đi để phần mấy cô bạn ấy làm gì.

Nhưng cũng vì tham ăn quá mà Hà bị một vết thật đau. Số là có một buổi tối má luộc nôi ốc thiệt bự cho cả nhà ăn. Trước khi... kêu ốc má dặn mọi người nên ăn in ít thôi kẻo đến đêm có «làm sao» thì ráng chịu, nhưng vì ốc chấm nước mắm chanh, tỏi, ớt thật ngon là ngon. Hà quên phứt đi lời dặn của má và Hà làm một bụng thật no y như bụng ông xã xệ vậy. Và đêm hôm đó Hà phải «chạy» suốt đêm vì lão «Tào Tháo» cứ rượt hoài.

Sáng ra, cả nhà biết chuyện cứ chọc Hà mãi thôi, nhất là chị Mai cứ oang oang cái mồm :

— Ô ! Bộ đêm qua nhà vua «xách quần» đi «đánh giặc» đấy hả ?

Đề đóng bốt cái mồm chị ấy lại, Hà phải tốn mất hai đồng mua Ô-Mai về «hối lộ».

Tài dụ ăn của Hà thì phải biết, vô địch cơ đấy nhá. Má đi chợ mua bắp ngô về chia mỗi đứa một. Hà cắt ngay trái bắp của mình và đi... dụ ăn trước đã. Đầu tiên. Hà lại gần chị Hạnh :

— Bắp của chị mềm không ? cho Hà «gặm» thử miếng coi.

Dù muốn dù không chị Hạnh cũng phải «đưa Hà gặm thử». Rồi thì «bồn cũ soạn lại» lần lượt Hà quaysang chị Mai anh Dũng. Hàm răng của Hà là hàm răng... chuột (hạm ăn mà) bởi vậy Hà gặm bắp nhanh một cây. Trái bắp nào «đưa Hà gặm thử» là hết ngay đi phần nửa cơ đấy chứ, đáng sợ chưa ?

Xong phần các anh chị, Hà quaysang hai đứa em :

— Đưa chị về hột bỏ túi cho.

— Không !

— Không thêm !

Hà không nản, quaysang bé Kim dịu ngọt :

— Bé muốn làm mèo không ? chị làm tài lắm kia !

— Thôi khỏi cần, bé cũng biết làm đấy.

— Ô ! bé chỉ biết làm mèo 2 thôi à. Chị biết làm mèo 6, mèo 8 cơ, đưa bắp đây chị làm hộ.

—Ừa, chị làm đi !

Hà cầm trái bắp đủ 6 hạt dính liền với nhau. Bé Kim reo lên :

— Ô ! mèo 6 đẹp quá ! nữa đi chị. Hà lại tiếp tục và dĩ nhiên là những hạt bắp rời ra, không thành hình con mèo thì Hà có quyền bỏ vô miệng mà không ai nói gì. Thấy hay hay thằng Hải cũng nộp luôn trái bắp cho Hà.

Sau khi đã xong xuôi tất cả, Hà thản nhiên lấy trái bắp của mình ra gặm một cách thông thả như để trêu người. Anh Dũng, Chị Hạnh chị Mai có thêm cách mấy cũng rán nhin, tại ai bảo ngu làm gì. Nhưng thằng Hải, bé Kim biết bị lừa chúng khóc đòi trả lại bắp ầm cả nhà lên và Hà bị má xách roi rượt chạy quanh nhà mấy vòng.

Càng lớn, Hà càng bớt... ăn tham hơn. Do đó, ngai vàng sụp đổ và hai đứa em của Hà lên kế vị. Nhưng đôi lúc «nhà vua» chợt nhớ lại thời kỳ «oanh liệt» ngày xưa nên vẫn giành ăn với các em, và thỉnh thoảng lại ăn vụng ô mai ở trong lớp học nữa.

Châu Hà

tiếng hát trẻ thơ

TIẾP TRANG 17

đơn-bạc, tình thương-yêu của họ đối với nhau càng ngày càng mặn-mà, tuyệt-đối. Hàng ngày, sáng sớm Hạnh dẫn Cha từ làng xa ra cầu Tân-An để hát-đàn, đến chiều tối họ mới lặn-lội trở về nhà. Từ lúc Cha con Mai bắt đầu đàn-bát đến giờ, họ ít khi nào nhắc tới Bà Mai. Không biết trong lòng Ông Mai ra sao chớ riêng lòng Hạnh không bao giờ nó nguôi nhớ-thương mẹ nó, dù có đôi khi Hạnh cũng thăm-trách Bà Mai sao nỡ bỏ cha con nó. Đời cha con Mai không có gì vui-thú cả ngoài tình yêu-thương bao-la mà họ đối-đãi với nhau.

Riêng Bà Mai, người mẹ người vợ nhẹ-dạ kia, từ khi bỏ chồng con bà sống một cuộc đời sung-sướng, đầy-đủ hơn. Chẳng hiểu sao mà Bà Mai lại có thể nhẫn-tâm như thế, nhẫn-tâm bỏ người chồng tật nguyền, đưa con nhỏ dại, trong lúc cha con Mai không ai nuôi-nấng, săn-sóc. Đôi lúc Bà cũng nhớ đến cha con Ông Mai nhưng Bà lại nghĩ rằng họ sẽ được gia-đình bên Ông Mai giúp-đỡ, Bà thường lẩm-bẩm một câu khi sự hối-hận kéo đến: « Trời sanh voi, trời sanh cỏ »! Chả lẽ cha con thằng Hạnh chết đói sao? Vì nghĩ như vậy nên người đàn bà tội-lỗi vẫn thản-nhiên sống sung-sướng trong cuộc đời mới

thăm-thoát gần 1 năm trường. Bà có biết đâu bao thay đổi xảy đến với cha con ông Mai.

Sáng nay, Bà Mai theo ông Hưng về Vĩnh Long. Khi xe chạy gần đến Long An, lòng Bà cũng thoáng bùi ngùi nhớ lại những ngày xưa cũ.

Bữa nay, cha con Hạnh vẫn đàn hát như thường lệ. Nhưng Hạnh hôm nay buồn lắm, hồi gần sáng nó ngủ nằm chêm bao thấy má nó về đoàn tụ với gia đình, nó mừng lắm. Chừng thức giấc, biết mình nằm mơ Hạnh khóc thắm mãi, tiếc sao giấc mơ không là sự thật. Lại làm sao càng xa mẹ nó lâu chừng nào, Hạnh càng tha thiết nhớ mẹ chừng nấy.

Thấy chiếc xe đồ to lớn chạy đến ngừng ở dốc cầu, (chiếc xe có chở Bà Mai mà nó không biết), Hạnh bèn dẫn cha đến để đàn hát. Bà Mai vì ngồi sát mé bên trái nên cũng không thấy cha con Hạnh. Quá nhớ thương mẹ, nên Hạnh cất tiếng hát bài « Lòng Mẹ »:

*Lòng Mẹ bao la như biển Thái
Bình...rạt rào...*

*Tình mẹ tha thiết như dòng suối
hiền...ngọt ngào »*

Càng hát, Hạnh càng để hồn mình hòa theo lời ca, ý nhạc. Lúc đầu hành khách trên xe không chú ý mấy nhưng về sau, giọng ca Bé Hạnh có sức tuyền cảm lạ lùng. Âm thanh ngọt ngào, âu yếm, buồn dịu của tiếng đàn lời hát như len vào tâm hồn mọi người. Ai nấy đều im lặng để nghe. Bà Mai khi nghe tiếng ca đã ngỡ ngợ. Bà cố nhìn ra dưới đường rồi

bỗng suýt kêu lên 1 tiếng nhỏ. Bà trợn mắt nhìn cha con ông Mai. Ôi ! Sao Bà nhẩn tâm quá ! Những người mà Bà dành đoạn lìa xa đó sao mà tiêu tụy, rách rưới, buồn thảm thế kia ! Trong lúc Bà sang trọng ngồi trên xe thì dưới đường kia, chồng bà đó, con bà đó, phải đàn hát để xin tiền. Bà Mai lắng tai nghe tiếng đàn u sầu của chồng, giọng ca nức nở của con rồi Bà nhớ lại những ngày đầm ấm, Hạnh phúc thuở trước, lúc ông Mai chưa bị tai nạn. Lương tâm dày vò Bà dữ dội, Bà không ngờ chồng con Bà phải khổ sở thế kia. Bà Mai nắm chặt thành ghế ngồi, nước mắt tuôn tràn. Hạnh hát dứt bài hát đó, hành khách trên xe khen nức nở, rất nhiều kẻ cho tiền rồi họ, bảo Hạnh hãy hát nữa. Nhưng lần này Bà Mai không dám nghe nữa Bà bịt chặt 2 tai lại. Một lúc lâu sau, Bà Mai sực nhớ ra làm như vậy ông chồng mới của Bà chú ý nên Bà vội buông tay ra. Bà chỉ nghe mấy câu sau của bài hát :

Vui cười

ĐÂU CÓ ĐÚNG !

Má : Cu Tý, con không chịu học 'bồi, coi chừng đứng bết đó nghe !

Cu Tý (5t) : Dạ lớp con đâu có ai đứng đâu ! ngồi không hà !...

« ... Đôi tay run run, ánh mắt mẹ hiền, biết tìm lại chốn nào ?

Mẹ ơi ! biết chẳng đêm về quanh hiu, nghe

... tiếng mưa rơi, mà nhớ thương nhiều..

.

Ai biết đêm đêm tôi vẫn mong chờ.

Tìm đâu những phút vui ngày ấu thơ.. »

Hạnh hát xong chữ cuối cùng của bài hát đó thì dòng lệ nóng cũng vừa tuôn chảy xuống má. Bà Mai như kẻ mất hồn, tâm thần rối loạn. Gương mặt sầu thảm cùng với tiếng đàn giọng hát ai oán của cha con Hạnh như ngàn mũi kim châm chích vào tim bà. Lời hát của Hạnh sao bà nghe như những lời trách móc, xót xa, thấm thía cả cõi lòng mình. Xe đã rồ máy chạy, qua khỏi cầu lúc nào Bà cũng không hay. Suốt buổi hành trình về Vĩnh Long, Bà Mai như ốm nặng, Bà không ăn uống, chuyện trò với ai cả. Sau khi trở lại Sài Gòn, Bà Mai có lẽ vì quá hối hận nên ngã bệnh nặng. Trong cơn mê man, Bà vẫn nghe như có tiếng đàn, giọng hát của chồng con vắng vắng đâu đây và gương mặt đầy lệ của thằng Hạnh hình như lúc nào cũng hiện ra trước mắt Bà. Bà muốn quên những hình ảnh đó đi, mà không tài nào quên được. Cuối cùng Bà đành thú thật với người chồng mới là những người đàn hát ở cầu Tân An hôm nọ chính là chồng con cũ của Bà, Bà kể rõ những sự hối hận dày vò làm cho Bà

ngã bệnh. Sau hết Bà xin ông này cho Bà trở lại gia đình cũ.

..

Một bữa tối mưa dầm rả rích, Hạnh ra đóng cửa định ngủ thì bỗng nó thấy 1 bóng dáng quen thuộc từ ngoài đường đi vào. Nó tưởng nằm mơ, nhưng không, Bà Mai, mẹ của nó

đã đến gần rồi kia. Nó sung sướng quá nhảy cẫng lên rồi ôm chầm mẹ nó. Mẹ con mừng mừng tủi tủi. Bà Mai bước đến bên ông Mai, nức nở ôm chân chồng xin tha cho Bà những tội lỗi vừa qua.

Thế là từ đó trở đi, ai có đi ngang qua cầu Tân An đều không còn nghe được tiếng đàn hát của cha con người nhạc sĩ mù, đã làm cho lòng họ rung động suốt 1 năm qua nữa. Vì tiếng đàn ai oán của người cha và nhất là tiếng hát náo nùng của đứa con thơ đã lôi kéo người mẹ, người vợ nhẹ dạ của họ trở lại mái gia đình.

Trang - Văn

TUỔI THƠ

Ngày thơ êm ả trôi qua,
Ôi! bao kỷ niệm mờ xa mất rồi
Nhớ từng phút đứng, phút ngồi
Bao la tình mẹ, bồi hồi lòng con
Học về khoe mẹ điềm son,
Mẹ nhìn trầu mếu: thương con nhất nhà
Những chiều nắng ngập vườn hoa
Tung tăng chạy nhảy, «mu da», «lò
cò».

Tuổi thơ xinh đẹp như thơ,
Vô tư, trong trắng, biết mơ hơn gì?
Sáng mai «vác» khúc bánh mì
Đến trường — vùi mẹ mấy «tì» kem
cây

I tờ miệng sữa thơ ngây
Nắng cười với gió, má hây hây hồng..
Ôi! ngày tuổi mộng mơn trông
Bao giờ trở lại, ước mong vương tròn

QUỲNH CHI
(Nha Trang)

BÉ XIN

Ông Trời khóc quá chiều nay
Mây hồng hôm trước bay đâu mất
rồi?!

Bé buồn ông quá đi thôi
Ông xấu thế rồi có hối hận không?
Đường thì lầy lội kìa ông!
Hoa vàng của bé ông trông — tưới
bời!

Nó còn bé lắm ông ơi
Thương nó một tí bảo trời thôi mưa
Xong bé đem chuyện đời xưa
Kể ông nghe nhé ông vừa lòng chẳng?

HẢI TÂM
(Đà Lạt)

TRINH-CHÍ

BÉ CÙNG CHIM

Bé chờ hoài sao chim không hát ?
Bé rủ hoài chim vẫn làm reo,
Chim còn mãi đùa cùng gió mát
Và dăm ba chiếc lá bay vèo.
Bé giận rồi nên mấy buổi nay
Bé bỏ chim làm bạn với mây
Nhưng mây rằng : «Mây không biết hát»
Nên bé buồn, thơ thẩn dưới cây.
Hôm nay nắng đẹp, vườn rực hoa,
Bé nghe văng vẳng tiếng chim ca.
Vội vàng tìm chim bé cười mỉm :
«Thôi hết giận rồi, mình hòa nha ?»

MÊ LINH

BÀI CA TRĂNG

Trăng tròn lấp lánh trên trời.
Ánh vàng chiếu xuống rợp ngời cả sân

Gió vi vu thổi lằng lằng,
Rung rinh lá mận : phân vân cảnh đào

Hoa lài phảng phất ngạt ngào,
Hương bay mọi nẻo... bay vào lòng trăng

Mây đen gợn nhẹ lặn tẩn.
Như tô khuôn mặt chị Hằng thêm xinh.

PHONG HÀNG
(Huế)

THƯƠNG THẦM

Em mến cô mà em không dám nói.
Từ độ theo ba bước đến trường.
Lần nào em cũng rụt rè nơi cửa lớp
Có cô giáo đến, lòng em trở lại
thường !

..

Em mến cô mà em không dám nói
Hôm nào cô cũng xuống sửa tay em
Đồ chữ A. B hay trלו mển
Hồn em lạc vào thế giới thần tiên

..

Cô giáo em ! Cô giáo em
Ôi ! Chiếc áo dài thơm mùi tiên nữ.
Ôi, bàn tay như gió sớm...

Em mến cô mà em không dám nói

THÁI CHÂU

NÉT THƠ TÌM ĐẤU !

Qua mất đi rồi tuổi ấu thơ
Của thời áo trắng tóc cài nơ
Tìm đâu dư vị ngày xưa ấy ?
Rơi rớt trong tim nét hững hờ !

TỎ NGỌC LINH TRANG

Hộp Thư

Tuổi Hoa

Các em thân mến.

Lâu nay trên mục hộp thư này, anh có rất nhiều thiếu sót! Anh không trả lời được hết những điều mà các em mong mỏi. Các em chờ đợi một lá thư riêng, hoặc chỉ vài lời vắn tắt trên trang báo. Có bấy nhiêu thôi mà cũng không làm thỏa lòng các em được! Hàng ngày anh nhận của các em hàng trăm bức thư mà mỗi kỳ báo chỉ đáp lại được vài mươi người. Tình trạng nan giải này không khỏi làm các em bất mãn và những lời trách móc hờn giận anh vẫn thường xuyên nhận được.

Nhưng dù bị trách móc, anh vẫn có cái hạnh diện của một người anh, được các em tín cần, được bao bọc bởi những tình cảm chân thành.

Mỗi chân tình mà các em đã dành cho anh, nói chung, cho tờ Tuổi Hoa, anh và toàn ban biên tập vẫn cố gắng đền đáp lại.

Sự cố gắng âm thầm của các anh đã bước sang năm thứ sáu. Tờ Tuổi Hoa đã được sáu tuổi! Lớp độc giả của Tuổi Hoa sáu năm về trước, nay đã có người đang là chiến sĩ nơi tiền tuyến, có người đang là sinh viên, hoặc đang du học, nhưng vẫn không quên tờ báo bé nhỏ của mình. Và thay vì đọc Tuổi Hoa như thời niên thiếu, thì bây giờ lại tiếp tục viết bài cho Tuổi Hoa để các em mình đọc.

Các vị phụ huynh thì theo dõi Tuổi Hoa với nhiều thiện cảm. Nhờ vậy mà Tuổi Hoa cứ vững tâm tiến bước. Để đánh dấu thêm một giai đoạn mới, anh xin báo với các em là:

Tuổi Hoa sẽ thay đổi hình thức và nội dung kể từ số 74, số phát hành ngày 1 tháng 8 và sẽ tăng thêm 8 trang bán giá 10 đồng.

Tin này anh mong rằng sẽ được các em vui mừng đón nhận. Các em sẽ thấy sự cố gắng của các anh và anh chắc sẽ được các em nhiệt liệt tán thưởng.

Thân ái chào các em

NGUYỄN TRƯỜNG SƠN

ĐÃ PHÁT HÀNH CUỐN SÁCH THỨ HAI :

LÒNG MẸ

của Nhật Lệ Giang

• NHỮNG DÒNG THƯ.

Tin thành lập quán phở, bánh cuốn Tuổi Hoa đã làm sôi nổi dư luận quần chúng Tuổi Hoa, thư từ bay về như bướm bướm đề góp ý kiến về « dự tính ác liệt » này. Mời quý vị đọc vài dòng thư sau đây :

« ... Sở dĩ hôm nay Hoài viết thư cho Quyên là tại vì nghe lời « kêu gọi » của Quyên « tha thiết » quá. Quyên bảo với anh Cả là cứ làm tiệm phở đi, Hoài sẽ làm nước chấm giùm cho. Hoài mà làm nước chấm thì « tuyệt cú mèo ». Tại vì sao Quyên biết không ? Chắc Quyên lặc đầu. Đề Hoài nói cho nghe nha : nhà Hoài cũng là một quán bánh bèo, bánh cuốn đó. Nước mắm Hoài làm bao giờ cũng ngon hơn của Chị Ba.. » (N. Hoài, Vỹ Dạ).

Và đây là một đoạn thư khác :

« ... Nghe Quyên-Dì nói mà Nga thấy thương các anh quá. Nhè « họa sĩ đại tài » nhà ta mà bắt đi rửa bát thì... hơi tội, cũng như Trinh-Chí, Quyên-Dì mà đi hầu bàn thì... còn ra cái chi nữa. Nói như thế không có nghĩa Nga « chê » quán phở Tuổi Hoa đâu (Anh Sơn nấu phở thì phải biết !) Nga chỉ lo anh Cả bận nấu phở cả ngày thì giờ đâu mà chọn lọc bài vở này, còn thì giờ đâu mà trả lời cho độc giả Tuổi Hoa này. Đỡ khỏi có ngày quý vị độc giả thân mến kéo rốc đến níu áo anh thì hơi mệt đó. Nga còn sợ cả món bánh cuốn của anh Quyên-Dì nữa. Biết đâu vì quá « hăng hái » với bánh cuốn, anh Quyên-Dì đề lẫn nước chấm vào thơ thì... khó ngửi lắm.

Giờ thì xin anh Sơn cứ xét lại đề nghị của Nga. Hoặc tăng tiền báo để khỏi đốt Bastos, nhâm nhi xí muối. Hoặc mở quán phở, bánh cuốn đề Vi-Vi rửa bát cho « sướng ». Tuy nhiên nếu đã mở quán thì anh Sơn phải làm « tờ cam kết » không được đề mùi phở và nước chấm lẫn vào, quý vị độc giả thân mến của chúng ta sẽ kêu gào lên thì có nước bỏ quán, bỏ báo mà trốn đó... » (Ngọc-Nga — Gõ-Công).

Những dòng thư trên làm anh Cả cũng như cả Ban Biên Tập khoái chí vì thấy được rất nhiều người thương mến và hứa ủng hộ hết mình ! Nhưng sau nhiều đêm suy nghĩ, lại căn cứ vào những lá thư đầy thiện cảm như trên, với những lời khuyên can, khuyến khích, anh Cả đã hăng hái quyết định :

• TUỔI HOA TĂNG TRANG, TĂNG GIÁ.

Vậy bắt đầu từ số 74, Tuổi Hoa sẽ tăng lên 8 trang, nghĩa là dày 60 trang chẵn và bán với giá 10 đồng... chẵn. Giải pháp này chắc sẽ được tất cả độc giả tán thành.

Tám trang tăng thêm là một « Đồng Cỏ Non », đất ươm mầm của các cây bút nhỏ tuổi, Đồng Cỏ Non nhất định sẽ là Thiên đường của tuổi thơ. Vậy là từ nay Tuổi Hoa sẽ là nơi gặp gỡ của các khuôn mặt trẻ trong một gia đình : anh

đọc Tuổi Hoa, chị đọc Tuổi Hoa và em cũng đọc Tuổi Hoa. Mà nếu anh viết cho Tuổi Hoa, chị viết cho Tuổi Hoa thì em cũng có thể viết cho Tuổi Hoa được.

Tuổi Hoa 74 sẽ ra mắt bạn đọc với một hình thức hoàn toàn mới mẻ và nội dung càng thêm phong phú. Tuổi Hoa sẽ **vui hơn, trẻ hơn, đẹp hơn và xây dựng** thì là lẽ dĩ nhiên rồi !

● KHAO.

Đòi đùa một cái hóa ra lại được khao thật.

Chiều thứ bảy 1-7-66, Vi-Vi đã khao gia đình Tuổi Hoa một chầu Kem Phương-Lan và « bánh rán nhân cua » Đại diện G.Đ.T.H. ở Sài-gòn có Hồng-Hạnh, Lê-Dũng-Mỹ, Dương, ở Chí-Hòa có Châu-Hà, Kim đại diện cho Phú-Nhuận, Trần-Bình-Lành đại diện Gia-định. Ái-Ngọc-Tâm, Duy-Lý đại diện cho quý vị ngoài Huế và Phương-Vy ăn hộ bà con Nha-trang. Quyên-Dì, Trinh-Chí, Thiều-Vũ, cả chị Duyên dĩ nhiên là không vắng mặt.

Buổi « đại khao » này đặt dưới sự chứng kiến của anh Cả, đề sau này Quyên đừng có lừa lừa đòi khao một lần nữa thì Vi-Vi méo mặt.

● THĂM ĐỖ-TƯ-LONG.

Quyên-Dì nhận được thư của Đỗ-Tư-Long, đề ngày 20-6-1967, Long viết : « Hiện nay tôi đang điều trị tại bệnh viện Nguyễn-Huệ (Q.Y.V.) ở Nha-trang gần một tuần rồi và đến nay tôi đã bớt khá nhiều. Vì lý do kỹ thuật ở xạ trường nên tôi bị thương ở đùi nhưng may mắn vết thương được điều trị cấp thời và tương lai việc đi đứng sẽ không có gì trở ngại cả... ».

Thế bây giờ Long đã khỏi hẳn chưa ? G.Đ.T.H. mong cho Long chóng bình phục để tiếp tục cầm súng và tiếp tục sáng tác.

● NHẮN TIN.

Quang-Thị và Trầm-Bích-Ni (Huế) : Túi thơ quý vị gửi cho gần cận rồi. Gửi thêm cho mấy túi nữa nhé.

● TIN THI VĂN ĐOÀN.

Vì một sự thay đổi bất ngờ ngoài ý muốn. Địa chỉ của bút đoàn **Hương Đi** được đổi là : **Thanh-Triều-Dương (Nguyễn-văn-Hưng), 136 D Phan-cư-Trình, Huế.**

— Bút nhóm **Hoa Học** trở thành lập giữa mùa hè 67. Ban chấp hành gồm có : Tô-Ngọc-Loan (trưởng nhóm), Mỹ-Linh (Thư ký) ; Thanh-Phương (T.B. tác động). Mong mọi sự giúp đỡ và cộng tác của các cây bút trẻ bốn phương.

Địa chỉ liên lạc : **Phan-thị-Mỹ-Linh, 85/4 A Nguyễn-phí-Khanh, Tân-Định.**

Thi văn đoàn **Hoa Thời Đại** được thành lập với một nhóm người trẻ đầy nhiệt huyết và yêu chuộng văn chương ; mong muốn được sự hợp tác của các bạn bốn phương.

Địa chỉ liên lạc : **Phi-đoàn-Thanh, 11 Trần-nhân-Tôn, Sài-gòn.**

— Thi văn đoàn **Mây Ngàn Phương** được thành lập vào đầu mùa phượng 67 với thành phần Ban chấp hành : Hoàng-Liên-Phương (trưởng đoàn) Hoài-Hồng-Thanh (Phó trưởng đoàn), H.H. Minh (thư ký) Trương-Linh-Tử (Phó thư ký), Dạ-Thào-Ngân (thủ quỹ) và sự cộng tác của một số đông các bạn trẻ.

Bạn nào muốn gia nhập T.V.Đ. « Mây Ngàn Phương » xin biên thư kèm 2 ảnh 4 x 6 về địa chỉ : **Nguyễn-hiền-Danh, ty bưu điện Hóc-Môn (nhờ trao T.V.Đ. « Mây Ngàn Phương ».**

— Thi văn đoàn « **Hoa Thế Hệ** » đã thành lập cùng với sự cộng tác của những người mến yêu văn chương nghệ thuật như : Hoa-Hoài-Phương, Hoàng-Thúy-Ngọc, Ái-Ngọc-Tâm, Đặng-trần-Giáng-Tiên, Quỳnh-My và Phan-Hoài-Phan.

Cũng là những cây bút cộng tác nhiều với đại gia đình Tuổi Hoa.

• TIN BUỒN.

Tòa soạn vừa nhận được tin buồn của một em trong G.Đ.T.H. : Em **Nguyễn-Quốc-Trình**, học sinh Đề Tam Trung học Tỉnh Thấn vừa từ nạn tại xa lộ Biên-Hòa ngày 1-7-67, trên đường đến trường học.

G.Đ.T.H. xin chia xẻ nỗi đau buồn của gia đình Q. Trình.

Quyên-Di ghi

GIẢI ĐÁP TRANH ĐỐ SỐ 71

A) Vị 2 chính là khò chủ của cái nón.

Vì chẳng lẽ là vị thứ 1 một quân nhân lại đội thứ nón ấy sao.

— Vị thứ 3 đã có nón.

— Vị thứ 4 thì còn trẻ nếu đội nón ấy thì chẳng hợp.

Vậy thì chính vị thứ 2 chứ còn ai nữa. Vì có cái ngón sau ót.

Và y phục của ông rất hợp với cái nón.

B) Vị thứ 3 tức là ông Nị mua bán lông vịt chai bẻ, đã vô trong căn nhà có bảng cấm.

Ông đã tự thú nhận là ngu dốt nên lẽ dĩ nhiên không đọc được bảng cấm... và cứ thản nhiên vào khu cấm địa.

* * *

Danh sách các Bạn đáp trúng Chuyện Tranh Trình Thám số 71. Sẽ gởi Tuổi Hoa số 74 tới các Bạn.

— Ngô-Việt-Hùng — Hoàng-Vũ — Lê-Văn-Trung — Minh-Trang — F. Nghĩa — Thoại-Ly — Tri — Phi-Hồng — Kim-Loan — Thùy-Trang — Hương-Sơn — Hoàng-Phú — Lê-Tuệ — Mộng-Vân — Hà-Băng-Tâm — Bé Tám — Bạch-Tuyết-Hiền — Kiều-Tiên — Hồng-Lan — Thúy-Quyên.

22199X3 NV

Một hương vị thanh tao cân bằng trên những đầu thơm tinh túy
thượng hảo hạng...

THUỐC ĐÁNH RĂNG

Perlón

GIÁ 7 đồng

Miền Trung và Cao Nguyên T. P. 86